Cosmin ŞTEFĂNESCU

SÂNGE BALCANIC

Tehnoredactare: Const. Miu
Grafică coperta I: Gabriela Moisidis

Cosmin ȘTEFĂNESCU

SÂNGE BALCANIC

Editura Amurg sentimental
București, 2007

Versul ca o lacrima
S-a scurs
Din penita poetului.
Şt.C.

O ALTĂ FATA MORGANA

Se povesteşte
că fata şi-a făcut ucenicia în umbra himerelor
şi că i-au fost date daruri din umbră
vălul nici uneia nu se risipi
ca dealtfel şi la naştere
aceleaşi simțăminte,
aceleaşi umbre,
umbre bolnave,
doruri bolnave.

Astfel se născu şi crescu
fata copil
fata femeie
fata morgana
o umbră reală imaterială
o iluzie ce parcă ne blochează mințile
într-un punct fix:
existența unui Eden imaginar - mirajul.

Acum e în chinuri groaznice
căci naşte impresia generală
fata morgana
fata femeie
fata copil.

INSTINCT PRIMAR

îmi este mult mai uşor
să spun lucrurilor pe nume
cu creierul înotând în mocirla alcoolului,
îmi este mult mai greu
să inventez neadevărul
cercetându-mi neîncrezător eul.
Vreau să ştie întreaga lume
că pot îndrepta greşeli mari
că pot, prin intermediul magiei
să străbat mări şi ţări,
să dezvolt cultura şi arta,
să dezgrop din nisip toată harta
ca să delimitez continente
să delirez în noian de evenimente
să-mi hărţuiesc conştiinţa,
să-mi descopăr neştiinţa.
îmi pare rău că nu mă mai ajută memoria,
c-aş mai inventa o dată istoria
dar pot, să-mi semnez sentinţa,
şi să-mi domolesc credinţa,
să reinventez instincte primare
din vremuri îndepărtate, în care
pământul de abia era în formare,
când omul era închis într-un labirint,
nebulos instinct.

ZVASTICATO

Împinşi de vremuri criminale,
de valuri ce în focuri dănțuie,
s-a gândit şi "alianța"
să-şi probeze armele,
şi-n fine să se dezlănțuie
la un sfârşit de secol;
înfiorătoarele muze
şi-au pus pecetea
terifiantă şi tenebră
cu noxele şi fumul cancerigen;
se plimbă şi liniştea funebră,
căci morții din morminte au ieşit
la judecata de apoi;
în jocul acesta mizerabil
avem, bine-nțeles, un rol şi noi,
de curve şi de trădători,
de masochişti, violatori de tratate -
suntem cei ce-l înjunghie pe la spate
pe frate.

ATUNCI

Când oamenii se transformă-n robi
Şi când din fier se fac noi arme
Clepsidra vieții nemaiputând suporta
Se sparge-n mii de cioburi şi... adoarme

Când florile se ofilesc de timpuriu
Şi se sădesc doar pe morminte
Totul ți se pare înfiorător
Şi nu-l mai poți scoate din minte.

Când porumbeii albi se sufocă
Nemaiputând aduce menirea vieții
Armele se-nmulțesc peste măsură
Şi-n cavouri plâng poeții.

Când câte o mamă moare, cu o lumânare
Pe mormântul copilului său, erou,
Visul "Tinereții fără bătrânețe" se spulberă
Clepsidra vieții moare şi mor şi eu ... adieu!.

LUMINIȚA DE LA CAPĂTUL TUNELULUI

În umbra norilor de fum
mi-ascund tristețea
e umbra ce mă lasă-n pace
îmi ticluiesc fără elan
ieşirea din impas şi-mi place
până acolo mai e un pas
dar este fum
şi mă stânjeneşte
eu-mi interior
mesaje S.O.S. pe creier îmi scrijeleşte
norii de fum mă fascinează
Morgana se naşte
dar încă visează
pe chipu-mi zămislit din lut
se poate citi limpede un trecut
furtunos se pare
nici nu mai ştiu
m-am îngropat în uitare
încă mai caut luminița
tunelu-i întortochiat
Morgana naşte monştri
ce păcat
himere dănțuiesc neîncetat
eu par împăcat
în umbra norilor de fum.

SMOG ÎN BALCANI

În Balcani, e stare de asediu
Dumnezeu lipseşte azi şi mâine,
este plecat în Caraibe, în concediu;
Nostradamus scrie-n centurii
câte-n lună şi în stele;
noi nu mai credem nimic,
mass-media ne-nlesneşte mult mai mult
să privim la toate cele,
căci totul era prea frumos,
nu putea să mai reziste;
vedem poze cu ținte
în reviste...,
pionii şi-au mutat în morminte reşedința de vară,
mai-marii nu mai au televiziune,
nici energie nucleară,
nici telefonie celulară,
poduri nu mai sunt de dărâmat,
grevele pe la noi au înghețat,
Cosma a semnat un tratat
de colaborare cu puşcăria neîncetat;
în rest...
e smog pe aici, prin Balcani.

ERA MORILOR A APUS

Suntem asemenea cavalerului de la Mancha
ne luptăm necontenit cu morile de vânt,
mori de sărăcie lucie,
mori de foame;
sunt mai multe feluri de a muri;
mai nou am uitat de toate acestea,
şi pe vorbe de clacă
ne-ncadrăm în alianță;
Ce idee îndrăzneață?
jucăm şi noi roluri minuscule,
precum Iuda,
cumpărat cu treizeci de arginți,
apoi ne scobim înfometați printre dinți,
căci țeluri înalte avem,
şi şomeri câteva sute de mii;
noi aderăm la ăia in valul două mii;
am învins morile de vânt,
căci nu mai funcționează nici una,
am înrobit țăranii acestui pământ
cu ura şi cu minciuna.

ŞEPTEL

Mâna reumatică a zămislit
jetul de foc
clopotele jelesc în surdină,
nori de fum se ivesc în zare,
zarurile se aruncă-n fiecare zi,
ținte sunt peste tot,
se nasc şi mor la tot pasul,
totul este şocant,
păsările cu aripi de oțel
s-au strâns peste graniță
într-un şeptel
precum oile,
şi credem într-un Dumnezeu paralitic;
mâna lui dreaptă
propovăduieşte nu se ştie ce,
noi facem avioane din hârtie de ziar
şi ne apărăm
de-un eventual val de extraterestri
terrieni.

SÂNGE BALCANIC

Trupul copilului lovit cu furie
de-o bombă nebună
naşte sânge;
clopotul din turla bisericii
paşte moarte;
copilul balcanic, răpus,
a murit cu zâmbetul pe buze,
parcă-l adormiseră muze
într-un feeric apus.

CĂȚEI AUTOHTONI

Mulți căței autohtoni
ne dau marea cu sarea
şi-şi netezesc cărarea;
noi le citim în jurnal
şi le descoperim nepăsarea
că ciolanul e unul,
şi e de ros,
că scaunul e fragil
şi unsuros
şi poți cădea orbeşte în abis;
cățeii cu greu, apoi, se vor trezi din vis,
în față doar c-o strachină de zeamă lungă;
sperăm, cum noi ne-am învățat cu ea,
şi lor să le ajungă;
apoi un vaccin de rabie le vom administra,
deparazitări de scabie le vom efectua,
şi pentru jigodie îi vom înțepa.

DIHANIA

Cățelul postum a plâns
că n-a fost şi el
în Oceania
să-l mănânce peştele pirania,

Că n-a fost şi el în turnul
clădirii din Sofia
să-i zumzăie pe la cap
cu T.N.T. dihania,

Că nu i s-a aprobat şi lui
survolul mai multor țări,
c-ar fi străbătut depărtări
şi-ar fi dat noi granițe spațiului,

Că nu l-a văzut pe papa,
că se degradează apa,
că se decolorează viața,
şi că ne survolează Alianța cu aviația.

VIAȚA ÎN ROZ

Păsările malace
distrug în Balcani
spun că-s salvatori
şi o fac pentru pace.

Sirenele sună zi şi noapte
căci Aliații bombardează
vieți nevinovate fracționează
sângele se scurge-n şoapte.

Totul s-a transformat în moloz
Drepturile omului acum sunt drepturile țintei
Aşezați-vă aşadar cu toții cu pieptul în fața flintei
Ca să vă puteți vedea viața mai roz.

Şocul care-l produc cu greşelile intenționate
provoacă furori...pe ei îi doare-n spate
sârbii îşi poartă țintele mai departe
înc-o zi şi înc-o noapte…

COLOŞII

Țara arde
şi demnitarii români
bat cărările Marocului,
ceilalți votează
bugetul de protocol,
iar în noi mocneşte boala
şi suntem cu stomacul gol
sărăcia lucie luceşte şi mai tare,
instituțiile sunt duse de tumult la vale
medicamentele nu se mai compensează,
lumina feerică a vieții se estompează,
coloşii îşi plimbă greața şi plictisul
în maşinile luxoase
noi suntem slăbiți
şi scârbiți
şi-avem otrava în oase.

DREPTUL ORICĂRUI CETĂȚEAN

În templul vechii uitări
se deapănă caierul unei noi visări
cei prea-nalți îşi ticluiesc fotolii în ciolan
visând aievea democrația cu elan.

Mințind cu zâmbetul pe buze
se nasc noile partide; înfiorătoare muze
ne şoptesc pompos lozinci vechi şi noi
noi, plebea, ne zbatem de când lumea în nevoi.

Şi iată, vine votul - dreptul oricărui cetățean
te uiți pe file şi pui ştampila, votând un blegoman
fii optimist, chiar de nu-ți stă în fire
de mâine în colo vei mai bea un pahar cu fiere.

Şi trandafirii cresc
şi caii pasc... şi ochii văd...
şi aşii lui Cioabă s-au bronzat nițel
şi-au devenit de pică.

Pică pară mălăiață
în gura lui nătăfleață
curată democrație
goana asta după ciolan.

PASĂREA PHOENIX ÎŞI CAUTĂ LOC DE VECI

CUGETĂRI RECUGETATE
Motto: „Unde nu există Dumnezeu, Pasărea Phoenix
redevine cenuşă"
MANOLE AUNEANU

Pe ce ne vom mai construi castele de nisip?...
Poate, pe creatura din imaginea unui video-clip,
Sigur pe ambiții prosteşti de protestatari modeşti,
Pe efemere clipe trăite de oameni din zodia peşti.

De nu mai există spațiu să-l sorbiți cu nesaț
Duceți-vă la oracolul din Delphi să vă ghicească-n zaț,
Să arunce cu bățu-i fermecat în Orient,
Să vă expire vremea-n buncăr sau recipient.

Duceți-vă de-l căutați pe marele titan,
Marele Marpa traducătorul- ioghin tibetan
Întrebați-l de spațiu, de... existență,
De reincarnare sau ascendență.

Sorbiți nenumărate rânduri, stârniți vijelioase vânturi,
Creați un vis irealizabil, născut din brazde de simboluri;
Mai naşteți un nou paradis; de nu în realitate, măcar în vis
Sau creați oameni "soma" bătând din palme şi scandând: *bis...*

Nu, nu am înnebunit cu toții, dărâmăm tot ce mai avem bun în noi,
Ne mândrim c-am devenit monştri şi că-n istorie îi vom umbri pe eroi
Sunt vremuri grele,... incandescente nevoi se nasc drept rezultat,
Ochiul dracului zâmbeşte; ne-a vrăjit cu luciul său, ne-a încântat.

Mai nou, ştiți?!... pasărea Phoenix îşi caută loc de veci
Să-i cedăm buncărul lui Ceauşescu sau din Pentagonaşul nostru un beci
Oferiți-i răgaz suficient, este-n spasmele morții,
Bat clopotele, cadavrul este-n fața porții.

Acum din cenuşă se nasc flori de mucegai;
Preoți-farisei, miniştri idioți;... biete flori de putregai
Încântați de puterea banului, acest rău - necesar,
Ce alții îl caută în mină sau la sapă în zadar.

Chiar!... şi pe arca lui Noe lighioanele au făcut răzmeriță,
Ba' că vor să fie libere şi stăpânul trebuie închis în temniță,
Ba' stăpânul să-i ajute c-a venit o tornadă şi le-a stricat căsuța
Şi nu mai vin ajutoare din străinătate şi-i va bate mămicuța.

Apropó's!... pe ce ne vom mai construi castele de nisip?
Pe zâmbetul vre-unui mai - mare, fals şi stereotip?
Îngăduiți-mi să cred că pasărea Phoenix are dreptate să-şi caute loc de veci
Deci, cedați-i buncărul lui Ceauşescu sau din Pentagonaşul nostru un beci.

POEZIE FĂRĂ SFÂRŞIT

Un sfat: caută să înțelegi sensul cuvântului,
caută să fii ca un puf pe aripa vântului,
lasă-ți cuvântul să se scalde în miere,
lasă-l căci timpul se scurge şi piere.

Tot tu, fii bun, sădeşte-ți un univers
Bazat pe medalioane din lacrimi de vers,
Pe picturi rupestre din o altă eră
Se născu din vise de poeți o himeră.

Uită-ți de nume şi de societate
Şi vei putea visa la libertate,
Iar ca situația să nu-ți pară mai puțin ridicolă
Sparge mormântul lui Tutankamon să vezi dacă-i caniculă.

DRUMUL CENUŞII

Mi-aş dori să nu mai fiu trist
să nu mai locuiesc într-o lume bolnavă,
într-un spațiu acoperit de lavă, insist!...
vreau să exist - insist să-mi distrug masca cea gravă.

Am uitat că m-am născut între aştri
şi-am coborât odată cu Adam şi Eva din paradis,
sau poate a fost vis!... voi răscoli printre nouri albaştri,
îi voi întreba pe-ai posterității pilaştri dacă am căzut în abis.

Aş dori să redevenim iar puri şi-n vogă să fie liniştea,
iar de nu s-o luăm pe drumul cenuşii şi cu ajutorul acestuia noi, supuşii
Îngenunchind Lui ne vom spune rugăciunea
numai astfel ne vom dobândi înțelepciunea şi vom fi iar mai copii.

Dar mă trezesc şi nu mai vreau să fiu trist,
vreau prin drumul cenuşii să-mi tăvălesc existența
şi să uit că mai exist
insist... insist...

OSANA ORBULUI

Ca o statuie din bazalt stau
gânditor,
nevăzător,
simțindu-mi orbirea
cu ochii himerici ai minții,
Necunoscutul a uitat să-mi spună:
vezi:
de altfel poate...
poate nici nu l-aş fi auzit
căci am şi surzit
în contemplare.

FANTEZIE

Odată, cândva, demult, în timp,
răpus de griji şi de-anotimp,
fugind de aparențe sumbre,
de negi, de bube şi de umbre,

m-am refugiat în imaginara-mi lume,
sperând să fiu un om şi nu un nume,
dar şi aici nemărginită deziluzie - am fost proclamat zeu
mai mare decât Allah sau însuşi Dumnezeu.

Strigat-am atunci cerului deznădăjduit: Doamne - ți-am greşit!
Te rog, mă iartă, căci în gândul meu sacrilegiu am săvârşit,
devenindu-ți egal într-o lume ireală; şi tocmai cine?!... eu!...
o stârpitură, o efemeridă, un vierme bicisnic, un scarabeu.

LABIRINTUL GÂNDURILOR

Negreşit, m-am adâncit stupid
În amalgamatul labirint al gândurilor:
Fireşte, nu voi uita s-admit
Că tristețea-i un loc al zidurilor.

Uneori îți pare că-ți şopteşte discret tăcerea:
„-Totul este monoton în aceste locuri, amice,
De-ajungi în labirintul plângerii, s-asculți durerea,
Să vezi cu ochii tăi ce se întâmplă aice."

Iar când şopteşte lin, e susur de fântână
Şi când te asurzeşte e tunet de avalanşă;
Uneori este o hidoasă bătrână,
Alteori o zână ce posedă o fermecată cămaşă.

INCERTITUDINE

Fragmente de ziare, fragmente de oglinzi
Şi-o lume ce-şi perindă obiceiurile ciudate,
Ființe ce-şi scobesc ştiința printre dinți,
Fălindu-se la soare că sunt mereu curate.

O vreme ce apune, timp înecat în risipă,
O vreme ce apasă pe umerii mei goi,
Incert se mişcă fumând a păcii pipă,
Ca un miriapod în lumea de nevoi.

Acesta este omul, strivit de o lamelă,
Privit prin microscop de cei mai mari savanți,
Incert, luptându-se cu moartea, slăbit fiind de boală,
Se simte-nconjurat de-o haită de lupi înfometați.

NU VĂ SINCHISIȚI DE PACIFIŞTI

Astupa-ți-le gura pacifiştilor cu arme,,,
apoi lăsați-i un pic să respire
creați iluzia unei dezordini cumplite
unui vulcan astupat cu mocirlă banală,
sau ascundeți-vă;
vă inventați o boală
şi din ascunzişul de fiară
ajutați-i ca să moară

Inventați într-o eprubetă o moarte fulgerătoare
şi... zburați-i de sub soare;
iar dacă stăm să ne gândim,
cel mai bun pacifist
este un pacifist mort
ați făcut bine
ce atâta pace?!
ce atâta vâlvă?!
Cu acest cuvânt uşor
Ha, ha, ha, ha, ...ha.

POEZIE FĂRĂ TITLU

Tăcere!… vreau linişte deplină
Eriniile nopții au pustiit trecutul;
Necunoscutul în noaptea senină
Păşeşte pe calea aştrilor, e Perseu.

Şi întunericul se adânceşte
Iar marea devine cumplit de agitată,
Gândul din stele izbucneşte
Din steaua trecutului întunecată.

Neantul devine ceva normal,
Nu mai este o enigmă
I-am pătruns tainele ultimului val
Adâncindu-mă tainic, straniu în magmă.

CEASUL ŞI UMBRA

Nu-mi cere să-ți număr clipele trecute.
Mă tem că abia le simt pe cele actuale,
Etericele vremuri prefăcute
În scheletice pulberi siderale

Nu-mi cere, nu-mi impune să-ți ofer iubirea toată,
Mai lasă-mi şi pentru narcisul din mine
Acel ce-şi uită iubirea dintr-o dată
Privindu-se-n oglinzi se-ndrăgosteşte doar de sine.

Oferă-mi şansa unică de a mă iubi în linişte,
Şi iartă-mă te rog când mă-nfrățesc cu Bachus
Întinde-mi, dară mâna-n vremuri de restrişte,
Nu te gândi s-ajung mai repede-n eterul haos.

Căci vremurile s-or duce-nvolburate
De cețuri sau de roua zilei noi,
Ca sora unei amăgitoare neputințe
Ca neatul cosmic născut in noi.

REFUGIU ÎN UITARE

Mă desfăt într-un timp
Ce n-a existat şi nu va fi nicicând,
Lăcrimez şi uit
Că m-am născut din pământ.
Deci n-am să mai iubesc nicicând
Sunt imun acestei dureri cu luminos nimb

Modelul ce mi l-am ales
Este închistarea în uitare
Astfel am uitat să mai iubesc, să mai urăsc,
Pe om în ochi să-l mai privesc.
Biciul ce mă purifică, glăsuieşte în carne vie şi... doare,
Dar eu am uitat să mai gem în uitare

Acum nici nu mai ştiu când vremea trece,
Căci zilele şi nopțile s-au contopit,
E un minunat clar-obscur pătat de-o stea polară,
O nemurire şi-un luminos nesfârşit.
De-o vreme sunt o părticică atomică rece,
Un limpede izvor în infinit.

Mă desfăt într-un timp
Modelul ce mi l-am ales este închistarea în uitare
Sunt imun acestei dureri cu luminos nimb
Dar eu am uitat să mai gem în uitare
Acum nici nu mai ştiu când vremea trece,
Nemuritorii aştri au asfințit,
De-o vreme sunt o părticică atomică rece,
Un limpede izvor în infinit.

TABLA DE ŞAH

Paşii celor ce greşesc se aud pe caldarâm
Sunt veşnicii paşi ce se aud şoptind:
Suntem noi, coborâm, coborâm
Spre infernul sufletelor noastre.

Sunt nebunii soldați ce se luptă din obişnuință,
Cei ce neagă orice credință,
Cei ce au drept adversari
Răutatea celor mari.

Deseori câte un soldățel de lemn
Cade de pe tabla de şah ucis
Atunci se deşteaptă din vis
Şi dă fuga la muntele cu apă moartă şi apă vie.

Sperând pe soldățel să-l mai învie.
Dar vai!... minuni nu se mai pot face,
Căci fântâna cu apă moartă şi apă vie
A secat „sine die", în vreme de pace.

EPISTOLĂ PENTRU MINE…

Totu-i în mine, într-o continuă schimbare,
Ca întreaga natură a întregii planete.
- Natură vie, eu sunt parte componentă
Din templul tău înalt; Templul iubirii veşnice.

N-ar fi de mirare, să se deştepte stânca,
Cu toate că face parte dintr-o natură rece,
Ar fi ca o reîncarnare după un somn,
Adânc somn, de sute de mii de ani,... o pulbere care va trece.

Poate s-a luminat de ziuă, poate-i încă noapte,
Şi stau gândindu-mă la nimic;
Stau ascultând susurul de izvor al tăcerii,
Ciudată tăcere,... ce uneori e de plumb sau de altceva.

Petalele de vis printr-un miracol au devenit realitate
Şi caliciul acestei flori de jad este o stea;
Închipuiți-vă nespusa-i frumusețe,
Dumnezeiasca înfățişare ce ca o cometă spațiul străbătea.

Da, este de-o neasemuita frumusețe floarea de vis,
Floarea speranței,... aud cum spune Eu-mi interior;
E-un tunet de avalanşă, un pustiu în pustiu,... ucis,
E un glas ce mă doboară-n exterior,… în abis.

Din templu-i înalt, temporar invizibil
Între cețuri şi pufoşi nori,
Se scurge-ntr-un zguduitor tic-tac,
Sau într-o lumină orbitoare, uneori.

Din cronica timpului, trecut, prezent, viitor,
Natura a pornit să cearnă gânduri nebuneşti,
Despre nemuritoarele şi totuşi muritoarele astre cereşti,
Despre tot, în definitiv despre nimic concludent,
despre ciudatul cuvânt *„exişti".*

Am ştiință cum că recea coloană a infinitului
Este o simbolică legătură a pământului cu cerul,
Asemenea crucii pe care Iisus a fost crucificat.
Probabil coloana este o cruce pentru eternitate
care va răpune veşnicul păcat.

LACRIMI DIN IMENSITATEA TIMPULUI

Lacrimi din cerurile
Care ne aduc lumina,
Lacrimi din grădină,
Din ale florilor petale,
Lacrimi din ochii
Din inima celei ce te aşteaptă,
Lacrimi din nesecatul izvor al iubirii,
în veci... lacrimi.
Lacrimi din nemărginita durere
La pierderea odorului iubit,
Lacrimi din şi în imensitatea timpului,
Lacrimi ale trecutului,
Lacrimi ale prezentului,
Lacrimi ale viitorului,
Toate preschimbate-n diamante,
Aruncate-n imensitatea timpului,
În neant, să se confunde cu stelele,
Lacrimi din şi în imensitatea timpului,
Lacrimi..., mereu lacrimi...

FRAGMENTAR

Lipeşte-ți buzele de o cochilie
Şi şopteşte-i zeiței Mare c-o iubeşti,
Apleacă-te surâzând şi culege o floare
De nu-mă-uita,
Adeverindu-le astfel, pământului şi vieții,
Că nu le-ai uitat.
Zâmbeşte soarelui şi cerului,
Închinându-te pios sărută o mână nevăzută
Întinsă din Univers.
Şi iar priveşte spre ceruri,
Lăsând o lacrimă să-ți cadă,
Deoarece copilul-anonim, tot zâmbind,
A trecut pe cealaltă lume,
Neluând în seamă schimbarea.
Ciudat, dar aşa e!
Aşa-s ei, copii: îngeri!
Şi totuşi mereu alte şi alte drame
Se dizolvă-n eter,
Iar noi trecem mai departe,
Apoi în altă lume, în eternitate
(în pârâul efemer).

CUM

Motto:
„Căci e mai bine, dacă aşa e voia lui Dumnezeu,
făcând cele bune decât cele rele." (**Petru,, 3. 17**)

Cum poți distruge un pom
Şi frunzele-i care
Ne fascinează cu freamătul lor
La orice mişcare! …Cum?...

Cum poți rupe filele
Unei cărți care
Vibrează-n sufletul oricărui om corzile cele mai sensibile?
Cum? Cum de e posibil, oare?!

Cum poți rupe petalele unei flori
Lăsându-i caliciul văduvit
De grație, de frumusețe?
Cum? Of, mă cuprinde o tristețe!...

Ar trebui să schimbăm răul
În mii de fapte bune,
Să nu mai transformăm
Pământul într-o genune.

FATA MORGANA

Am fost vrăjit de-amețitoare gânduri
Şi de pufoşii fulgi de nea
Privesc la ei; cad valuri-valuri
Cu ei revine muza mea

Nu-mi mai pot dezlipi ochii de pe geam
Ninsoarea cu ale ei lacrimi universale mă fascinează,
De-odată muza-mi apare; agonia înaintează,
Totul se preschimbă într-un glob de cristal.

Dar, parcă-i alta, e schimbată
Un chip înghețat plin de mister
Se-apropie de mine dintr-o dată
Eu îngenunchez rugându-mă la cer.

Da, da... ea e; muza-mi apare, rece glaciară,
Cu-n toiag de gheață în mâna-i ireală.
Gândeşti c-ar fi Crăiasa Zăpezii - Zâna treptelor de jad,
Şi totuşi răceala-i o aseamănă c-o neființă din iad.

Mă adâncesc în meditații încercate de întrebări amare:
- Cine eşti tu ființă rece şi luminoasă ca Luna?
Cine eşti de vrei să-i semeni muzei mele, oare?
De ce ți-e formată din spini de gheață cununa?
De-mi răspunzi sau nu la vreo întrebare
Mi-e indiferent, îmi este totuna...

Deodată, pecetea morbidă a tăcerii se lasă,
Întrebările îmi îngheață pe buze.
O simt,... simt cum înghețându-mă m-apasă,
La ce oare gândeam? Nu-mi mai amintesc.
Ba da... la zăpezi ce nasc monştri
Şi la muze

Tăcerea a fost abolită, răspunsul vine înfiorător de rece,
Fiecare cuvânt al ei e un pumnal, fiecare rictus mă-nfioară.
Simt o sfârşeală, nu ştiu cu mine ce se petrece,
Dar ceva sau cineva simt cum cu sânge rece mă doboară.

Mai pot s-o privesc şi... să mă-nfior;
Zâmbetul feței îi e dăltuit dureros,
Sceptrul înghețat spre mine-i întins amenințător;
Încerc s-o distrug privind-o duios.

Mulțumescu-ți, Doamne, c-am rezistat s-o ascult
Glasul îi era harapnic, ba urlet sau tunet,
Urechile îmi țiuiau cumplit.
Ştiu că Te-ai abținut să o ucizi cu un tunet.

Degeaba! Am venit cu recea mea suflare
Sperând, dorind a te supune,
Totul e-n zadar şi rău îmi pare.
În veci de-aş încerca nu te-aş răpune.

Pentru a mă apropia de tine de-acolo, dintre nouri şi aştri,
Copiat-am muza-ți poetică măreață
Printre stele şi pufoşi nouri albaştri
Vino cu mine în palatu-mi de gheață

Mi-e imposibil să te urmez, peste putință!...
Eu sunt muritor, iar tu eşti neființă,
Numele tău e "Fata Morgana", iar al meu e "Viață",
Şi-apoi, privirea şi suflul tău mă îngheață.

Sau poate numele tău e "Infinitate", iar al meu e „Speranță".
Deci, te du într-ai tăi nouri albaştri, te-nalță
Şi priveşte-ntr-o oglindă un crâmpei de soare,
Atunci vei descoperi că sufletul-mi nu moare.

Morgana mă ascultă şi-mi vorbeşte:
- Vino cu mine-n palatu-mi din ceruri,
Iar numele tău fi-va "Viață fără de moarte"
Infinitatea o vei descoperi în palatu-mi de nouri

Aş vrea să te-nlănțui, crăiasă a coşmarelor,
Să pun să fii topită de bunul meu stăpân, Soarele,
Să ți se şteargă urma nefastă în lumea viselor,
Să-ți topesc cununa, toiagul de gheață, picioarele...

RIDENDO CASTIGAT MORES

Hei!… pictorule
Ți-ai făcut portretul pe o pânză prea mare
Şi după cum bine vezi,
Ți-a mai rămas spațiu
Foloseşte-l… fă-l nemuritor!...
Pictează-ți sufletul şi dă-i prezent şi viitor,
Îmbină culorile, studiază structura,
Gândeşte la suflet şi uită făptura
Zugrăveşte-ți chipul sufletului,
Dar n-o accepta în ajutor pe Mnemosina*;
Nu ai nevoie... pictează ce simți, ce vezi,
Nu chema muze să-ți deie lumina.
Lumina-i în tine şi tu eşti vânt,
Vei bate din aripi şi te vei ridica-n văzduh,
Din ceruri printre nouri striga-vei spre pământ:
Muritori,... de azi zugrăviți-vă sufletul, nu chipul
Şi nu lăsați să vă distrugă timpul;
Dăltuiți-i prezentului adevăratul zâmbet al sufletului,
Iar voi, oameni de artă învățați,
Cât mai e timp
Să îndreptați greşelile râzând.

* Zeița memoriei (nota autorului).

MINTE BOLNAVĂ

Ceasurile au amuțit,
tăcerea a acoperit de mult cadavrele umanității
stinse şi risipite de molozul uitării.
Pământul în univers a devenit o sferă nefolosibilă,
o minge uitată printre aştri şi stele;
numai monştri de piatră parcă încă mai suflă,
ce-i drept...
chiar şi piramidele lui Keops
s-au mai ruinat un pic,
acum plouă... plouă... plouă.

CENUŞA LUMINII

Unde-i cenuşa luminii?
Unde-i cenuşa zilelor ce-au trecut?
Vreau să caut o zi în care cred că ea m-a iubit.
Unde e?... unde e?...

Ah, ce groaznic! ...
Ce beznă!... Lumina-o-ar răsăritul
Să caut o zi în tot infinitul
Ah, ce groaznic!... Ce groaznic!

Unde e cenuşa luminii?
S-o fi spulberat în neant,
în bezna şi totuşi veşnica lumină a Universului,
în țesuturile putrede ale vremii!...
nu ştiu, trăiesc clipe fără precedent.

Răscolind cenuşa luminii la limite de transcedent,
Găsesc oaze de alb, oaze de lumină,
Dintr-un timp ce ieri era la prezent,
Scrise-n trecut pe file de cronică.

NU EXISTĂ FERICIRE

Alerg pe-un coridor
De care mă leagă lungi fire,
Paşii mi se aud sacadat, mă-ntreb dacă-i drumul spre fericire
Sau doar un drum limitat, spre păcat.

La capătul coridorului e infinit... în viziunea mea,
La orizont se mai aprind lumânări,
Din când în când mai cade-o stea,
Prin capul meu zumzaie mii de întrebări:
Mai cade vreo stea?...
Se mai aprind lumânări?...

Acum nimeni, ca-nainte vreme,
Din drum nu mă mai opreşte,
Codrul plânge-n urmă
Îşi frânge crengile, hohoteşte.

Păşesc în pădurea de cruci
Asigurând circuitul nescris al vieții,
În prag m-aşteaptă mai vechii duci
Şi-mi surâd cu gurile lor hâde …poeții.

Totul devine trist, putred de tristețe,
Cei ce-s vii devin biete mogâldețe,
Într-un târziu pădurea de cruci se scufundă,
Dispare vederii muritorilor în întuneric...

SCRISOARE DIN FIRIDA MORȚII

Scriu dintr-un mediu artificial,
De acolo de unde se şterg lacrimile,
Şi începe vântul sepulcral
Cu ninsorile de hoit puturoase.

Din mormântul meu zăresc o lume ciudată
Cum nu mi-o imaginam cândva când eram om,
O climă de uitare beată.
Şi cea mai înaltă treaptă din a regnului pom.

INOROGUL

De unde până unde
S-o întinde pădurea arborilor genealogici?
În ce loc pe fața pământului
Şi care dintre ei o fi al meu?
Sau cum arată acest arbore?
Şi cum creşte?
La fel ca toți copacii,... în timp?...
Câți ani o avea arborele meu?
Oare şi unchiul lui Darwin şi al meu,
Urangutanul, şi-o fi pus astfel de întrebări
Sau măcar, la această oră şi le pune?
Toată viața voi răscoli
Şi-oi căuta un om sau o ființă
Care ar putea să-mi spună
De mai există pe planetă
Undeva, oriunde, un inorog sau mitul său,
Să-l găsesc sau de nu e încă născut,
Să-l ajut să se nască din propriul mit,
Şi el, fiind atoateştiutor,
Să-mi răspundă la aceste întrebări
Şi la multe altele.
Să ne îmbătăm, apoi, cu vin de Spania,
Să curgă în cupe şampania,
Să lăsăm urme adânci în omăt...
(pe unde vom trece cu sania imaginației).

REVOLTĂ INTERIOARĂ

Revoltat de întâmplarea
Ce ne-ncearcă pe noi toți
Număr clipa şi măsurătoarea
Începe cu snobi şi idioți

Poate că nici nu-mi pasă
De suferință sau iubire
Dar simfonia conştiinței mă apasă
Şi un strop din nemurire

Din picătura mea de viață
Mai sar stropi spre infinit
Aş vrea să mă trezesc într-o dimineață
Şi să pornesc pe-un drum fără sfârşit.

REÎNCARNARE

Ce dacă omul e profanul distrugător al planetei?!
Oricum, mâine va fi un deşeu-lut,
Un martor ascuns într-un crater din sânul Gheenei,
Un adevărat nimic din pământ,... atât de mut!...

Sigur, azi e fiara ce doreşte supremaţie,
Mâine va fi stăpânitorul unui imaginar Univers,
Dar timpul îşi va pune pecetea şi va zice: "Fie!...
Fie ca totul să fie revers!"

Dar acest revers cu ameninţătoare secure
Nu-i obştescul sfârşit decât al corpului găunos,
Căci sufletul va găsi ocrotire
Într-un alt trup: de floare, de fiară...
Oricum ceva mai frumos.

PASĂREA PHOENIX

E secetă în sufletele noastre
Soarele necruțător a ars orice urmă de bunătate
Parcă întregul sistem solar
S-ar rezuma doar în dogorâtoare ură,
În inexorabila modalitate de autodistrugere,
În veşnicul păcat omenesc

De ce nu face bine seceta din suflete
Să se mute-n petele negre ale istoriei,
Să pârjolească tot ce-a fost mizerie?
Iar noi, cei dăltuiți între marmura prezentului şi viitorului,
Să redevenim puri şi buni,
Să reclădim iarăşi mitul păsării Phoenix.

Vreau să privim fluturele ca pe-o insectă deosebită,
Ca florilor să le privim frumusețea în toată splendoarea,
Omul să nu-l mai privim ca pe-o ființă hâdă,
Ci ca pe un munte ce se înclină cu evlavie
La susurul minunat al izvoarelor,
Ca pe un stejar ce-i înconjurat de ani şi cucereşte timpul

ALEA IACTA EST!

Brațul care a aruncat
zarurile în curcubeu,
nu a fost al tău,
şi nici al meu
a fost al unui suflet răvăşit,
de durere şi tristețe împietrit,
firul de mătase ce zboară în vânt,
e pânza unui păianjen zănatec şi tânt,
dar totul, absolut totul se naşte din pământ
şi trilul mierlei şi scâncetul copilului,
chiar naşterea curcubeului anonim
îşi caută prin orizonturi un pseudonim,
treptele-i inegale şi de lumină,
ne fericesc şi ne animă.

SPERANȚĂ

E un timp când totul se destramă,
dai în bobi să afli ce ai la prânz în zeamă
aburind ideea încerci să înțelegi în ce cloacă stai
toată sărăcia aceasta e un trai.

În depărtări se aude dăngănit de clopot,
ideile şi dorințele dau în clocot
condimentăm această zeamă tristă cu speranță
dar zidurile n-au căzut iar deznădejdea-i hoață.

CĂINȚĂ

Am rămas sclavul unei mari iubiri
Şi inima mi-a înghețat treptat - treptat
Voi încerca să-mi refac sufletul risipit
În glacialitate şi-n păcat
Am suferit destul, îmi e cu neputință
Să ma mai țintuiesc cu privirea pierdută
Într-o oglindă.
Lăcrimez, căci iarăşi din uitare,

Din uitarea de-o clipă s-a născut ea.

Cea pe care am făcut-o să sufere,
Cea pe care o iubeam nespus
Cea pe care...
Pe care... Ah! ... încă o mai iubesc.

AERONAUTICĂ

Zburam uşor, împins de vânt,
Pe-o frunză de arțar
Şi-n visul meu adolescent
Mă şi vedeam Icar

Eram un fulg, eram stea, o scânteie mică de nea
O lumină blândă în ochi îmi strălucea
Mă-nfioram de frică şi de vraja zborului
Porneam în explorarea norului

Urcam în trepte val cu val
Pe stele către cer
Eram prea mic şi temerar
Şi parcă mesager.

PROBA OGLINZILOR

Uneori suntem abandonați de visele noastre
Unui soi ciudat de ură
Pur şi simplu te simți trădat
Şi împietrit acționezi
Sub îndemnul impulsului

Uneori ai dori ca odiseea vieții tale
Să străluce-n lumea mare
Dar contradicția întâmplării
Face ca totul sub un foşnet abia perceptibil
Să declanşeze distrugerea imaginii create

Uneori ar trebui să fim supuşi probei oglinzilor
Să putem prevedea totul
Să distrugem oglinzile ce-au luminat tainițele negative
Ale sufletului îmbâcsit inconştient
Cu demonul bolnav şi zdrențuit al urii.

UN FEL DE SPERANȚĂ

Când zbori printre peşti de agvamarin
Copil fiind gândeşti:
într-o zi voi cunoaşte cauza ascunsă a lucrurilor.
Apoi când pluteşti pe curcubeul poeziei
adolescent fiind, îți imaginezi:
a început să mi se dezvăluie cauza ascunsă a lucrurilor
Şi iar, trec ore, trec zile, se scurg ani
prin față ți se perindă tot felul de oameni
şi- ți dai seama că încerci să-i cunoşti
îi spionezi, îi urmăreşti atent
Ceea ce-n adolescență considerai al cunoaşterii patent
a murit într-o fază larvară, latent
şi încerci să-ți înveți copii spunându-le:
Copii, căutați să cunoaşteți cauza ascunsă a lucrurilor!

AMALGAM

Priviți- mă, sunt fidela copie
A umbrei din garnizoana destinului
Un prizonier între flori de narcis
O pulbere pierdută într-o lume de vis.

Un infinitezimal punct la orizont
În deşertul deşertăciunilor omeneşti
Eu şi umbra-mi făceam un front
Iar creieru-mi realizează vise nebuneşti

M-am născut pentru a sorbi esența vieții
Laitmotivul elixirului dimineții
Lacrima de rouă ce de pe-o frunză coboară
Pe mine mă-ntristează şi mă-nfioară.

PĂSĂRI DE PRADĂ

Deseori, în noapte, se deschid porțile
Lăsând să se întrevadă zbuciumul celor ce le-au închis
Şi la adăpostul luminii difuze a lunii
Se strecoară în noapte necunoscuți.
Sunt ele, păsările de pradă
Au ieşit să-şi îndeplinească deşertele fărădelegi.

Priveşte-i pe cei ce se feresc de lumină
Lăsând căzută veşnic o cortină în fața luminii
Ei fiind cei ce din noapte
Aterizează la lumină încercând veşnic
Să pună pavăză în fața soarelui
Trâmba de fum a armelor nucleare

Tot dintre ei sunt recrutați cei ce jefuiesc simțăminte
Sunt cei mai vicleni, cei mai violenți
Sunt păsările de pradă
Care răspândesc teroarea câte unui „ce" politic
Cei ce trag sforile puterii în orice stat.

DIN LUMINĂ

Lumini şi umbre ce se rup
din mrejele întunericului
se depozitează-n timp şi spațiu şi erup
cu nesațiu în imensitatea Universului

Multe asemenea deşeuri - omeneşti
într-un haos incandescent, neîncetat
se zvârcolesc, se zbat, se bat
credea-vei poate că sunt peşti

Din nou țipete şi rugi se nasc
în revărsatul zilei noi
apucă drumul haoticului
şi la porțile necunoscutului pasc...

Pasc linişte, tăcere, pace
lumină din lumină, din îndepărtată stea
planetă, cometă, asteroid ce-o fi ea
eu o iubesc şi-mi place

Lumini din întuneric se-ntretaie
Barând drumul spre infinit
Creând clar-obscurul nemaiîntâlnit
Reîntinerind balsamul inimei ce se năruie.

FLORI DE COLȚ

E miezul nopții
Cerul e invadat
De scânteietoare flori de colț
Undeva în Univers
se mai naşte poate
0 mică mărgică albastră
un mic copil
al haosului
scâncetul lui înfrățeşte
oamenii
ca o religie unică
în vălmăşagul miilor de aştri naşte lumini
în mii de ochi albaştri şi-n ochii mei
renaşte natura
şi aplecată o vezi
îngenunchiată
închinându-se copilului
născutului Universului.

ÎN CĂUTAREA REGELUI ŞOPÂRLĂ

În amintirea lui Jim Morrison,
Formația rock The Doors

Înainte de a mă naşte
N-a fost tocmai linişte
Fusese făcută provocarea
Crucificat un întreg univers
De către el... regele şopârlă
Ce călărea în beția drogului
Nisipurile deşertului
În drum spre iubita lui - moartea
Poate că era şaman
Poate doar propriul duşman
Părea că vrea să fugă din labirint
Striga, urla, cânta în vânt
Era poate liber, sau subjugat de fantezie
Avea vers ciudat
De ne-nțeles
Cu mult substrat şi multă poezie
Era regele ... şopârlă.
Şi prințul rock-ului înfrățit cu Bachus
Era în lumea noastră un intrus
Un vânt ce spulberă nisipul în plus
Intrus rând pe rând urât şi iubit
Un vulcan neastâmpărat în infinit.
Uşile prin care trecea, apropiindu-se
Şi depărtându-se de noi
Erau într-o continuă modificare
Era-n labirint şi voia neapărat să iasă
Dar pe care uşă,... pe care? ...
Oricum pe-un coridor secret din spate
Îl aşteaptă iubita lui moartea
În scheleticele-i falange cu fiorosul rege şarpe
Şi astfel visul se răspândeşte
Până la hotarele neadevărului
Undeva ... am auzit că mai bate vântul
Şi nu mai bântuie coşmarele înaripate ...

CREZUL ÎN ARTA RĂZBOIULUI

Submarinul galben
Face vârtejuri prin ape
Iar oamenii din interior
Au uitat de frumosul uscat
Au uitat să-şi mai beie din gamelă viața
Şi să-şi mai soarbă din priviri unul altuia rația
Au uitat că din ceruri îi pândeşte aviația
Că marea s-a tulburat
Şi mai are gust sărat
Ce le-o fi venit să creadă
În arta războiului
Să despice-n patru firul paiului
Să restabilească dezordinea!
Mai frumos ar fi fost
Ca galbenul submarin
Să fi fost populat cu cei patru ”The Beatles".

POTOPUL

Timpul s-a destrămat
Şi a intrat în sacul istoriei
Iar prezentul a căzut răpus
De securea tremurândă a morții
Soarele s-a întunecat zile întregi
Căci era ... potopul urii noastre
Când în sfârşit lumina a reuşit să străbată
Am descoperit că eram goi
Goi de ştiință, de unelte
Mai rămăsese doar pământul cu noi
Noi câți mai eram
Cu hrana era din ce în ce mai greu
Stăteam într-o dărăpănătură cu Dumnezeu
Şi vorbeam despre o fostă civilizație înfloritoare
Despre răzbunarea Terrei neîndurătoare
Despre rănile provocate de om pământului
Despre rănile provocate de om cuvântului
Despre cataclisme nucleare
Despre neaşteptata înseninare
Acum totul trebuie reclădit
Fantasmele nopții şi-au şters pecetea
Au mai rămas doar hoiturile a milioane de oameni
Cât priveşti cu ochii vedea-vei doar morți
Care vor îngrăşa pământul stors de vlagă.

A NINS CU FRUNZE

Întreaga noapte a nins cu frunze
Şi chiar în sufletu-mi a nins cândva
E un strop de energie
Un evantai de melancolie
Iar luna întreaga noapte
A fost mai trează şi mai vie ca oricând
Şi era vânt
Şi renăştea natura
Sau murea pentru un timp
Nu mai ştiu
Iar arborii deveniseră
Trişti
Şi nervoşi, cum nicicând nu-i văzusem
Fuseseră trădați de un an de frumusețe
De podoaba lor de smarald,
Acum atât de ruginie
Şi m-am trezit că şi eu
Fusesem trădat de sufletu-mi ce se înnegri
Ce atât de frumos
Ce atât de negru devenise
Ca zațul de mister al unei cafele
Era vânt şi... nu mai ştiu.

CLEPSIDRA

Născut din praful cosmic,
Sunt ocrotit de-o stea
Născut din trupul femeii,
Sunt ocrotit de-o mamă
Născut din florile care-şi scutură petalele,
Sunt alintat de roua florilor
Născut din lacrimi şi din iubire
Sunt îmbăiat de lacrimi şi-s iubit,
Născut fiind de oameni
Sunt muritor.

ACUARELĂ

O picătură de negru
În noianul de alb
Transformă frumosul
Într-un rău privilegiat: cenuşiul

O picătură de roşu
în imaculatul alb
E-o pată de sânge
Uneori o ultimă urmă a unui om ce se stinge

Dar absolut nimeni nu ştie
Că orice atentat la nepătatul alb
Preface purul într-un amestec cenuşiu
Şi pânza pictorului într-o murdărie

Totul se poate întâmpla în acuarelă
Şi chiar în realitate.

FUGIM CĂTRE POLUL MORȚII

E un mister
Cum cerul şi pământul
Ne scapă de nevoi
Când noi suntem, o Doamne, nişte biete gâze
Mizere... născute din noroi.

Nu ştim a ne purta
Cu noi mai omeneşte
Căci ne "lichidăm" pe zi ce trece
Fugim către polul morții
În linie dreaptă, nebuneşte.…

Bilanțul vieții noastre
Îi searbăd, fără preț
Căci prețuim doar banul şi minciuna
Prostia şi trufia
Nebunii şi nimicnicia.

IDILĂ ŞI ZBOR FRÂNT

O durere şi-un zbor frânt
O tristeţe ca un cânt
Un vânt ce spulberă amintiri
Un cânt apasă şi ne-nfioară-n firi

Un val ce spartu-s-a în mal
Un vârtej ameţitor ce trage val după val
O mireasmă şi-un zâmbet îmbătător
Toate-s un joc ameţitor

Un dor se zbate în mocirla unui joc
Şi plânge căci fuge de noroc
Poate că ultimele lacrimi i s-au uscat
De n-ar fi fost acest joc ... ce păcat.

GÂNDURI

Nepăsare… şi-n clipa ce moare eul
Devine de nepătruns, ca inexpresivitatea unui preot
Posedat de dorințe obscene,
Poate că ar trebui să ne imaginăm
Unde se află adevărul
Căci simt că de-aş încerca
Totul ar fi minunat
Şi poate că-ntr-o zi l-aş găsi
Dar, nu-l voi căuta printre oameni
Sunt mereu preocupați, prea ocupați
De ei înşişi
Şi de banii lor
Sunt grav bolnavi dacă-şi imaginează
Că-n această zonă a crepusculului
Îşi vor găsi liniştea
Eu mi-o voi căuta undeva pe malul mării
Departe de ei, de gândurile lor de nepătruns
Şi poate că aici voi descoperi adevărul
Dar poate şi aici va fi un fiasco total.

COLIVIA LUI ILAŞCU

Într-o hrubă rece, într-un colț de lume
E pierdut omul făr' de stea şi făr' de nume
Era-n floarea vârstei când a fost aruncat în carceră
Au trecut anii peste el şi viața-i zâmbeşte ca o mamă maşteră.

N-a mai văzut lumina cu toate c-a fost nevinovat
Ispăşeşte pedeapsa altuia şi pare împăcat
Părul i-a albit puțin şi chipul i s-a asprit
S-a pierdut splendoarea frumosului în infinit.

A ciocănit cândva la poarta adevărului
Vântul îi mângâia chipul, soarele-i dădea scântei părului
Dar ce importanță avea, căci era condamnat
Cel pe care-l căuta se mutase, avusese viză de flotant.

Ca să simtă infernul sufletelor omeneşti
I-au trebuit ani de chinuri sufleteşti
A obosit în câțiva ani câți alții într-o viață
Şi zâmbetu-i altă dată blând a devenit de gheață.

El îmbătrâneşte treptat departe de lume, departe de toate
Şi-ntr-un colț al carcerei a înflorit bobocul unei plante
Acesta-l supune unui tratament dureros sfâşietor
Îl readuce la viață, momentul e tulburător.

Cât mai rămâne din speranță?... doar caliciul văduvit
Căci floarea a fost doar o himeră şi s-a risipit
Îngenunchiat priveşte cu tristețe floarea ofilită
Pentru el era floarea speranței şi iat-o veştejită.

Acest om n-a mai simțit de mult o durere mai mare
Ridică fruntea, inima-l doare, simte cum încet-încet moare
Chipul îi e întunecat, se roagă, dar parcă Dumnezeu l-a uitat
Iar timpul se scurge în clepsidră netulburat.

MOZAIC DE CULORI

Combinații de culori
Ce necesită lumină
Privite mai des îți par nişte flori cu nectar
Împodobite c-o harnică albină

Fluturii te-mbată
Prin mişcarea intermitentă a aripilor
Ei sunt cei ce văd sclipirea soarelui
În roua miilor de flori
pe care le-au inundat c-o linişte nefirească.

Încearcă să descoperi un alt mozaic
Mai tulburător decât frumosul fluture
Mai cu nerv decât neînsemnata coleoptera
Şi mai nu ştiu cum.

BOEMUL

Nebănuitele cărări s-au şters undeva în zare
Şi pomul fericirii nu mai are fructul oprit
S-au şters limitele unui infinit şi asta doare
Şi noi cu spiritul o clipă ne-am tocmit

Nu doresc să scriu versuri căci n-am temă
Nu voi să sufăr căci n-am motiv
Vreau să mă transfer într-o lume interioară
Şi să mă-nvălui cu un infinit laitmotiv

Într-un parc să-mi transfer o parte din suflet
Şi să sufăr un pic cu mama natură
Să-i zâmbesc câte unei trecătoare sau vre-unui trecător rătăcitor
Şi cu himera adevărurilor să mă pierd într-o măgură

Ca un boem să admir un arbore secular
Să simt cum foşneşte şi-n mine un „ce" interior
Cum cântul imaginației mă-nvăluie arar
Şi eu mă ascund într-un minunat foişor.

STRIGA

Ca un fluture abia ieşit din crisalidă
Sunt atras de lumina de pretutindeni
Beau ceaşca amăruie a vieții strecurată printr-o piramidă
Şi încerc prin arbori genealogici să măsor altitudini

Sunt în impas că vremea trece, trece
Şi poate c-am îmbătrânit dar mă-ndoiesc
Acum chiar şi îndoiala curge rece
Dar nu mă las, vreau să trăiesc.

Şi pana mi-o înmoi în călimară
Iar lacrimile mi se-nnoadă în barbă
În buzunar n-am o para chioară
Şi-aştept ca bezna asta grea să moară oarbă.

Şi orb fiind în sentimente şi melancolic la această oră
Voi încerca să tratez în versuri o altă eră
Credința-n alte elemente;... Poate!...
Şi iubirea-mi ce din totdeauna se împarte şi desparte.

SCRISOAREA UNEI INIME UCISE

O iubire ucigătoare îmi zdrobeşte inima.
Aş dori să fiu o floare,
Să-ți zâmbesc oricând ai vrea
Aş dori ca steaua ta s-o privesc în fiece seară
Uitând de mine însumi
Să mă nasc a doua oară
Să mă chinui înc-un pic
Ah! ... mă sting pe zi ce trece
Voi privi cum din iubire
Sufletu-mi atotputernic se va trece.

M-ai rănit, dar te iubesc
Şi-aş fi laş să nu-ți vorbesc
Despre visul meu ceresc,
Despre viața-mi anterioară
Despre lumea-mi interioară
Despre visu-mi tulburat despre sufletu-mi uitat
Oricum cândva vei descoperi
Că din inime ucise
Se nasc pătimaşe vise.

Câtă viață mai există
Într-o umbră ce eram?
Câtă linişte desprinsă,
Dintr-o frunză rar aprinsă
De dogoritorul soare!
Priveşte,... cum se chinuie şi moare,
Abia acum descopăr
Căci iubirea lasă răni adânci şi doare
Că sufletu-mi asemeni frunzei
Se chirceşte şi moare.

MEDITAȚIE DESPRE VINĂ ŞI IERTARE

Domnului Jirinovski şi altor poame

Suntem priviți de întreaga lume
Unii încearcă să ne reinventeze istoria
Ce-am făptuit noi rău, o!... Doamne
De vor străinii să ne estompeze gloria

Noi ne-am luptat şi nu am fost nişte sălbatici
Ne-am apărat pământul şi l-am muncit
De ce se ocupă străinii de mincinoase critici
'Au poporul nostru nu este prea iubit?...

Nu ştiu să fi auzit ca românul nostru să fi cerşit iubire
N-am plecat capul niciodată, am fost drepți ba chiar semeți
Ne tragem din daci şi traco-geți
Nu suntem țigani din Asia veniți.

Nu voiesc să dăm nimănui o lecție
Ci doar o meditație despre vină şi iertare
Să se trâmbițeze-n lumea mare
Că românii iubesc arta şi sunt poeți.

PEISAJUL DIN VIS

Câmpii de stele
Şi munţi de ape
În vălul gândurilor mele
Amalgamate
Şi acest punct vulnerabil
Asemănător călcâiului omenesc al lui Ahile:
Sfârşitul visului
Străpuns în punctul nevralgic
De trezire.

SPERAM… OARE MAI SPER?

Speram în tine viață
Porumbel al viselor oricărui muritor
Dar vezi nu întotdeauna
Visu-i realitate
Oricum, viața o ador.
Sper în viața dăruită de timp
Sper că-n ziua de mâine
Totul va fi magic
Fermecător de minunat
Dar doar sper
Nu credeam că speranța
Mi-este atât de vie... de puternică
Ştiam de ea, dar ceva palid, neclar
Pe lângă realitatea vie ce mă animă arar
Uneori văd, simt, speranța
O mângâi cu omeneasca-mi mână
Cu aceste petale ... degetele-mi de muritor
Poate ... speranța-i un plai cu flori
Uneori e-o pasăre cu aripi frânte
Cu ochii trişti, cenuşii de plumb,
Sau poate-i doar acel „EL"
Care ne priveşte pe noi.

DURERILE LUMII

Să fii trist
Şi scuturat de frigul amintirilor,
Să-ți macini durerile într-un monolog interior,
Îți imaginezi că un plic
Ți-a îndurerat toată viața
Să mai suferi înc-un pic
De-ai putea să te strecori
În noapte
În lumina feerică a Lunii
Să uiți de durerile lumii.

NUANȚA ADEVĂRULUI

Recea coloană a infinitului
Trezeşte-n mine
Pasărea cu aripi frânte,
Pasărea speranței,
Soră bună
Cu pasărea Phoenix
Iar eu am încetat
Să mai exist
Şi nu ştiu prin ce minune
Colbul din juru-mi
Se stinge
Ce tristă şi rece e uitarea!
Coloana, însă, poate mai vie
Şi parcă abia mai ieri a fost sculptată
Pentru întâia dată.
Brâncuşi, ca o pasăre Phoenix,
Renaşte din propriul colb,
Iar eu am renunțat
Să mai cred în neadevăruri
Miracolul mi se pare
Cea mai credibilă nuanță
A adevărului.

APOCALIPSA

Cavalerii nefaşti ai terorii au reapărut
Răspândind indiferent unde moarte şi boală,
Răsăriți parcă din lumea bătătorită în trecut,
Întunecând zile întregi lumina astrală.

Se mint şi ne mint că duc un război sfânt,
Dar noi în astă lume de enigme stabile-n axa de la poli
Ne-am învățat cu mii de fantasme pe pământ,
Dar nu mai suportăm lacrimi, sânge şi boli.

Şi parcă totu-i făcut să ne mintă,
Iar lumea s-a umplut de farisei,
De oameni cu fel de fel de învățături,
Cu statui fără chip reprezentând zei.

LACRIMA ÎN CARE ÎMI AFUND PANA

Cine dă sclipire versului meu?…
Cine dă naştere lacrimii în care-mi afund pana?
Este, cumva, acel răsărit de soare plin de mister efemer,
De clipe ce şochează gândirea unui neînsemnat muritor,

Sau, poate, privind transcendent prin timp,
Acea boabă de mazăre - marea explozie universală,
Energizată de pana unui poet mistic?
Cine dă sclipire versului meu?...

Cine dă naştere lacrimii de culoare în care-mi afund pana?
Poate-i paralizantul gând că mă voi reîncarna
Şi-mi va fi ruşine că în viaţa-mi anterioară
N-am scris totul.

PREDISPUŞI LA ÎNTUNERIC

Predispuşi la întuneric
Sunt nebunii făr' de drum
Ce se lăfăie-n isterie
Provocând un fel de fum.

Ce se cred cei mai presus
De iubire şi de jalnicele gânduri ce-au apus
Şi-şi strecoară printre vorbe fără de-nțeles
Murdărie şi mizerie printr-un mod mult prea ales

Predispuşi la întuneric
Sunt copacii plini de ciori
Când privindu-i pe-nserate
Par împodobiți cu flori.

Şi un grangure isteric, fâlfâind a sale aripi
Se strecoară-n viața noastră fredonând un fel de cântec
Despre viața lui mizeră şi prea multe neajunsuri
Gâlgâind cu vocea-i spartă nu un cântec ci-un descântec.

PARIA

Un fel de paria nebun şi trist
Fugi lăcrimând în noapte
Poate-l gonise Antichrist
Şi contra acestuia nu putea să lupte

Poate-l anima sila cu un gen de dezgust
Şi-i trebui o clipă să cugete
În aste clipe fiara aţâţată prinse gust
Şi-l sfâşie cu fulgere şi tunete.

Astfel fiind lovit de-un destin crud
Şiroind de sânge şi plângând privi insistent la cer
Maleficul îl tortura dar el devenise imun şi mut
Şi privindu-şi ţinta sta parcă aşteptând divinul mesager.

ARTIFICIU

Şi iată-mă în fața unui deşert inconfundabil:
Întâmplarea
cărarea nebănuită,
nebătătorită a proriei şi a stelelor.

Cântecul nefiresc-sideral
pătrunde-n sufletul meu,
în toate tainițele luminându-le feeric
şi sper

să nu mă mai regăsesc
din această explozie minunată;
doresc să mă lăfăi
în artificiul amintirilor readuse la lumină
întâmplător.

EROULUI NECUNOSCUT

Doi oameni înlănțuiți privind spre apus
O lacrimă pe-un cer albastru - plumburiu,
Ultimele clipe ce se scurg într-un potpuriu
Viața, ce dureros i-apasă, o moarte ce-i va fi răpus.

La un moment, plumbul din ceruri se revarsă
Scurgându-se îi îmbracă-n giulgiu, şi-i spală pe cei doi frați morți
În depărtări se mai aud tunurile, lătrând de dumnezeii toți
Iar îngerii de plumb secționați de fulger coboară şi-i apasă.

FURNICILE

Se aud paşi pe caldarâm
cel fără nume
a străbătut în surle şi trâmbițe
piața vechilor principii...
Aici trona mândră şi zveltă
statuia neîncepută
pe alocuri verdele şi negrul pământiu
invadau tot locul
Sufletu-mi zâmbea
şi privea norocul
ce nu l-a avut
şi nu l-a dorit nicicând
Cântecul sideral pătrundea în noi
noi cei trişti şi goi
dorim să fim optimişti
dar cel făr' de nume
nu ne permite
ne-arată drumul prăfuit
eu cred că nu ne-nghite
dar îl urmăm înmărmuriți
şi cenuşii şi răzvrătiți
Căci personificat în zeu e ... „EL"
iar noi furnici ce înnegrim locul
aşa de mulți că te apucă-amocul
statuia neîncepută ne priveşte
clepsidra îşi cerne nisipul necontenit
noi îmbătrânim cerşind din poartă-n poartă
bogați dar săraci suntem la infinit
Asta-i aşadar a noastră soartă.

TRISTEȚE

În amintirea unui dor mărunt
Zac cântece suave-n iarnă
Zac oseminte răvăşite în pământ
Şi zămisliți din paradis fulgi grei pornit-au
pământul ca să-l cearnă.

Cernite-s veşmintele ce le porți
Şi gândul ce te animă
Un dăngănit surd se-aude-n zori
E clopotul ce de biserică se-anină

Un cântec desluşit te-mbată cu dorință
Şi versurile care străbat parcă în veac
Eşti dor, durere, neputință
Şi te trezeşti deodat' moşneag.

NOI… PLEBEA

Peste noapte au apărut mari puteri politice
Cu scăfârlii tari şi sifilitice
Guverne cu platforme program
Vorbe de clacă ce nu valorează un ban.

În fruntea poporului e el, „omul maimuță"
Cel ce ne conduce la sărăcie lucie cu vorbe mieroase
Fiecare gest de-al lui şi-al acoliților miroase
Orice pas înainte este umbrit de trei înapoi şi-apoi s-au rupt obadele la căruță.

Noi plebea ne-am împăcat cu firea căci românu-i răbdător
Dar zilele-s tot mai grele şi parcă fără viitor
La fel ca cei din vârful piramidei noi ne mințim copiii
Va veni şi clipa când ne vor cere socoteală fiicele şi fiii.

Războaie sunt pretutindeni fiți optimişti
Au apărut noi tipuri de oameni hoții-vardişti
Dar nu fiți trişti, paharul încă nu s-a umplut
E începutul sfârşitului dar e un început.

Hei, oameni buni! ... suntem democrați...
Ce faceți, nu vă bucurați?
Cei de sus pleacă în vacanțe parlamentare permanent
Pe semne c-au muncit de-au dat în brânci şi-au spart tigvele seci de paviment
Vă plâng de milă că sunteți dezinformați dar ce vreți! ... sunteți democrați.

REFLECTOR

Sub luminile reflectoarelor
La Mecca într-un ritual satanic
Musulmanii mor pe capete
La noi inundațiile mistuie gospodării
Pământul se deplasează ca o gelatină
Mutându-ți juma' de casă mai la vale
Papa de la Roma plimbă crucea
Câte un avion mai cade pe ici pe colo
Sataniştii criminali primesc ceea ce merită
La Manilla se crucifică oameni
Pentru te miri ce revendicări
Cabinetul Vasile se bate şi el de muscă
Căci îi sufocă noul val de căldură
Aceste actualități le-am urmărit
Prin luminița de la capătul tunelului.

PARANOIA CRISTICIST

Dedicată pictorului Salvador Dali

Un punct la sfârşit
un ireal infinit
o imagine ca o luptă viitoare
răpusă de o floare renăscând şi un soare
totul se raportează la trecut, prezent, viitor,
iar mâna pictorului le deportează într-un interior-exterior
sertare, buze voluptoase, narcişi metamorfozați
dansează în sarabanda nebuniei de existență protejați
Gala ne priveşte de peste tot cu ochi mulți,
cu ochi muți, martor tăcut între cei trecuți
el ne-a lăsat imagini – mărturie ale esențelor de vis
a fost un Endymion care a apus în Paradis.

VEŞMÂNT NOU

Am atâtea să-ți spun
dar versurile
se zbat captive
cu aripi de întuneric
în febra cuvântului nespus
căci au veşmânt nou
şi aripi translucide
de înger
iar lacrimile agonizează surd
în vălurile ținute de zăgazul pleoapei;
Simt că nu-ți voi spune totul
că nu voi avea răgazul clipei
crede-mă
am atâtea să-ți spun
iar versurile cu aripi de întuneric
suferă în febra noului veşmânt
din petale de sfânt.

ÎN NOI

Dumnezeu s-a plictisit de noi
în clipa declinului
şi şi-a schimbat mereu locul
dar oamenii tot l-au găsit
efectiv se simțea prigonit
şi într-o clipă
de zbucium universal
găseşte în sfârşit
locul unde să se ascundă
căci cu siguranță
acolo nu va mai fi căutat
şi astfel s-a ascuns Dumnezeu
în noi.

EXIL

Am fost exilat în întuneric
cu trupul fără de suflet
cu gândul fără de cuget
plutesc în întuneric ca o lumină
sunt surghiunit în durere deplină
liniştea mă-ndeamnă spre viață
îngrădirea oamenilor este de gheață
tăcerea s-a strecurat mormântală
vântul îmi bate în geam o rafală
ca o durere a naturii răvăşite
cu răni o droaie şi găvane văduvite.

CAROSERIE STAS

Timpul curge
dintr-o clepsidra sfărâmată
totul se transformă
dragostea în ură
inima în piatră
beneficul în malefic
sănătatea în nebunie
dă-mi Doamne
aripi să zbor
să cânt, să uit, să mor
ia-mi Doamne
ce-a mai rămas:
un suflet chinuit
şi-o caroserie stas
categoria radiografie.

CRIOGENIE

mi-am luat de pe suflet
o piatră
şi-n locul ei
un şarpe am sădit
ca să-l cresc
şi simt că-i este bine
iar eu îmbătrânesc
mă pierd
mă risipesc
acum este mare
şi drept mulțumire
m-a muşcat
mă zbat în durere
în agonie
oricum nu-mi pare rău
de inima mea
doar de timpul risipit
care nu se mai întoarce
s-o pot lua de la zero
şi să încerc să fiu fericit
inima mi-e grea
s-a instalat criogenia
de parcă s-ar conserva
dacă mai apuc
să mai trăiesc o clipă
toate aceste dureri
le voi consemna.

CAPTIV

stai pe întuneric
captiv al acestei lumi
priveşti în jurul tău
iubeşti
şi speri să nu îmbătrâneşti
fii vizionar
compune, visează
o lume-ntreagă
în jurul tău dansează
găseşte o portiță
de scăpare
evadează într-o clipă
din astă închisoare
priveşte clepsidra
mâine vei fi cenuşă
deci trăieşte intens clipa
fă din clipă
un zeu
fii pios
nu fi ateu
deschide larg tainițele
sufletului
cântă
dansează
din închistare
pur şi simplu
evadează.

POEZIE AUTISTĂ

poezia şi muzica
au fost
citate în instanță
chipurile nu mai spun totul
şi c-au devenit
un fel de zdreanță
cele două surate
au ieşit la bară
şi s-au apărat
de democrația prost înțeleasă
de timpul damnat
spunând că arta
exilată într-un turn
de străvezie ce era
a sucombat.

ZODIA PEŞTI

captiv al întunericului,
îmi plăsmuiesc trezirea
vise iluzorii
se-nvârt în jurul meu
într-o sarabandă amețitoare
simt că trăiesc şi mor
captivitatea
îmi dă aripi de fluture
şi speranțe mii
călătoresc prin lumi imaginare
căci sunt născut odat'
cu infinitul
şi mă voi stinge
când se va şterge nemărginirea
îmi va fi greu
sa mă desprind de trup
ca să-mi privesc pieirea
dar mă trezesc
iar granițele
captivității se şterg
odată cu venirea zorilor
privesc pe geam
nemărginita frumusețe
a norilor.

TITANIC

supraviețuitori
născuți să moară
vise
ce se spulberă
în neant
lacrimi uscate
înghețate
regrete tardive
şi tăceri
iubiri nespuse
iubiri apuse
panică şi jurăminte
interese meschine
criminale
şi ironia sorții
că viața
continuă.

GREŞEALĂ POETICĂ

în sensul
acelor de ceasornic
te mişti
neştiut
nevăzut
neauzit
neschimbat
neapărat
cai verzi
stau deportați
pe pereți
bat câmpii
nătăfleți
şi cei metafizici
absenți.

TEZAUR

mi-am încropit
dintr-un tezaur de sărăcie
o dioramă
şi mă hlizesc la ea
precum geniul nebun
calul troian a sucombat
la porțile neconstruite
iar eu încep să mă reculeg
şi să mă adun.

LICĂR

Ce anemică
e luna
noroc
că licuricii
îmi luminează calea
greierii
cântă
în corul madrigal
şi-au pregătit
un repertoriu straşnic
anul acesta
licărul țigării mele
este o stea
în întuneric
eu sunt
pata neagră
ce se mişcă
în amurg.

RUGĂ

drepturile omului
sunt călcate frecvent
vorbe şi tăceri
tălăzuiesc la malul speranței
gânduri şi opinii
spuse şi nespuse
zgomote dubioase şi onomatopee
cu care ne onorează
mai marii neamului românesc
cheia schimbării
si a deznădejdilor noastre
minciuna vânturată
în fața ochilor noştri
lupte de culise
şi lupte ale puterii
neputincioasa putere
care se agață zdravăn
de ciolan
cu ministere ministeraşe
cei care au adus
civilizația în sate şi-n oraşe
cei care ne duc de nas cinstit
noi i-am votat
cu speranță
ce-am meritat
cu vârf şi îndesat
noi am primit.

VISE

mi-am amanetat iluziile
pentru speranță
şi visele
pentru o viață
de care
să nu-mi fie greață
cea veche
atârna de-un fir de ață
mi-a prins bine
această schimbare la față
sunt optimist
chiar dacă
scrutez prin ceață
sunt farul
ce luminează
calea navigatorilor.

DIORAMĂ

colecția mea de amintiri
a trecut timpul
cu plugul peste ea
acum mă ofilesc
şi cad
ca o stea
au venit şi zăpezile
aştept primăvara ancestrală
visez să văd amintiri spic
apoi amintiri holdă
amintiri rod ...
dar vine săracul norod
şi-mi adună cultura toată
sunt pustiit şi sărac
acum trăiesc în viitor
şi e cam plictisitor.

CAI VERZI

cred în arheologie
ca în ceva sublim
cai verzi
pe pereți apolitici
şi partide
de hârtie volantă
pe afişe electorale
cu imagini pectorale
epocale.

ÎNVIERE

mirosul primejdiei
creează narcoză generală
generează panică
instigă frică
maschează teamă
sondează suflete
şochează mulțimea
readuce în prim-plan
„Sfânta Treime"
credința urcă pe culmi
nebănuite
lumea înnebuneşte crezând
crezul le devine țel sfânt
toți joacă pe veşnica scenă
pe acelaşi pământ
din care ne-ai plămădit
tu „Doamne"
şi-n care ne vom întoarce
înviind în curând.

NEGOCIERE FĂRĂ GRANIȚE

negociez cu trecutul
şi-l privesc ca pe un cămătar obtuz
îmi vine să strig lumii
să-l masacreze pe tăcute cu-n obuz

negociez cu prezentul
moneda unică este verde-prăzulie
tiparnița mea dă rateuri
şi naşte bancnote care latră-n loc să ragă (este-n agonie).

negociez cu viitorul
căci viata îmi e dragă
mă duc la cârciuma sa beau o bragă
şi sorb din priviri la televizor hârtii verzi-prăzulii.

SIMȚUL REALITĂȚII

între nouri acvamarin
înconjurat de piscuri de gheață
şi de felurite animale
plăsmuite de închipuirea mea
stătea înghesuit
bunul simț
fusese exilat
şi era noaptea cea veşnică
anunțată în toată mass-media
eclipsa totală de Lună
dar cui îi pasă
toți dănțuiesc
şi se fericesc
că au scăpat de bunul simț
conştiința plânge în hohote
sunt clipe grele pentru ea
păstrați un moment firesc
de reculegere
s-ar putea
să fi pierdut definitiv
bunul simț
nu vă e ruşine
să râdeți
şi să dănțuiți într-un
astfel de moment
zâmbiți totuşi
a fost o ghicitoare
nu v-ați pierdut
bunul simț
doar
simțul realității.

VIAȚA AGITATĂ

păsările de noapte
orchestrează dezmățul general
situația de criză
este un pas înapoi
păşesc optimisto-pesimist
în viață
ca racul
spre început
sau sfârşit
şi percep
în semiobscuritate
cu ochii minții
oamenii din umbră.

ADEVĂRUL DIN DICȚIONARE

ieşi din crisalida minciunilor
scutură-te de ele
reinventează adevărul pur
sau naşte-l
în principiu este uşor
doar nouă luni te despart
să vezi ce va fi
băiat sau fată
sau din amândouă puțin
şi încă pe-atât
să-l înveți mersul de-a buşilea
mersul pe picioare
mersul pe bicicletă
şi apoi să-l înveți
să extragă din dicționare
adevărul pur
şi să-l păstreze doar pentru sine
să-l dezvăluie
ca pe un bun neprețuit lumii întregi.

BAHIC

sondez
în fiecare zi viitorul
de pe o platformă
de foraj spațial
cred în vremuri mai bune
şi-n cântecul ciocârliei
sideral
am sămânță de vorbă
imaginea bahică
îmi tulbură vederea
scriu încontinuu
şi vizitez nemurirea
paşii sunt tunete
versurile sunt cuvinte
ar fi mai bine
să mă potolesc
şi să mă aşez
în pat cuminte.

FRAGMENT DE STEA

pe tărâmul obosit
se stinse într-o noapte o stea
era lacrima unei neputințe
la care şi Dumnezeu consimțea.

pe cer se stinse o stea
iar pe pământ în acea clipă
îşi dădu sufletul o căprioară
osândită de braconieri cădea

ce râsete şi câtă fericire
căci omul fericit se simțea
privind fragmentul de stea în agonie
cum rănit de moarte sufletu-şi dădea.

MUMII ÎN INSECTAR

într-un insectar
prinse-n bolduri
zac
dorințele noastre
dorurile noastre
viețile noastre
formolul face minuni
căci a păstrat
toate acestea
boldurile au ruginit un pic
praful acoperă
aste relicve
aceste mumii îmbălsămate
cu miasma formolului
mare noroc totuşi că
politica, mizeria
dorințele murdare, hoția
nu pătrund prin geamul
ca o carapace.

BUNULUI SAMARITEAN

Închinată prietenului meu, Ovidiu Bartolomeu, care a murit într-un accident stupid.

un suflet
ca un cântec
stătea la marginea râpei
universul său se ştergea
adierea vântului
aducea
dăngănitul trist al clopotelor
asurzind
văzduhul cu disperarea lor
ploua în sufletele noastre
amorţite de durere
pe obrajii noştri
îmbătrâniți parcă de acest sfârşit tragic
plângeam în tandem
cu clopotele
pe bunul samaritean
şi-i aduceam un ultim omagiu
amin ! ...

SCÂNCET

un pescăruş trist privi marea învolburată
şi pentru a nu ştiu câta oară scânci
marea inflexibilă îşi continuă tirada înspumată
iar zburătoarea pluti la mal pe stânci

citeai atâta demnitate în ținuta încântătoare-i zburătoare
cât cuprinde cerul până la zenit şi întinsa mare
iar soarele spectator veşnic zâmbi iarăşi la scâncetul păsării
şi privi plictisit corăbiile de pe întinsul mării.

TOTEM

în beția întâmplării
mi-am permis un fel de glumă
şi cum timpul era-n tranşă
mi-a urlat cu vocea-i bici
eşti nemernic, pisălog
şi mai faci şi multă larmă
întregindu-şi perorația
cu sudălmi şi vorbe reci
şi cum vorbele-i de ocară
cangrenară rana toată
resemnatu-m-am deodată
şi-i urai un mic blestem
o coloană infinită
de dureri, resentimente
un totem.

STRĂZI

soarele a răsărit iar
pe strada altora
ieşiți pe străzi
precum furnicile
munciți sau furați
eventual faceți o grevă
de foame
de sete
de ce mai vreți
fiți optimişti
mâine va ploua
negreşit
drumurile sunt înfundate
a plouat ieri
şi alaltăieri
dar poate că
va răsări soarele
şi pe străduță noastră.

JOCURI MECANICE

mai apăs un buton
poate-l voi zări
pe Tutankamon
am o fantezie o să vedeți
în largul mării
nu se mai consumă
peşti şi creveți
marinarii sunt scârbiți
şi nătăfleți
voi vă doriți
dar nu aveți
fiți optimişti
într-o seară
veți consuma caviar
raiul
veți spune că s-a pogorât
şi v-a omorât
pentru o clipă doar
suntem un strop
de energie milenară
ne zbatem
într-un labirint
nebulos instinct
pătat de plumbul
unei ideologii
cvasicomplete.

GOANA DUPĂ CIOLAN

unii se luptă
pentru prezidenție
mint de sting
e o minunăție
pe mulți dintre ei
cimitirul îi cheamă
dar ei reinventează
iubirea de mamă
zâmbete largi
se-nlănțuie
promisiunile se dezlănțuie
muza comicului
dănțuie
şi noi sperăm.

BEIJING AN_2

urcați scări
cățărați-vă pe piramide
pe măsură ce urcați
creşte influența
şi puterea
cresc şi partidele politice
oamenii
sunt fericiți dar faliți
că au pensii mici
şi salarii şi mai mici
de aceea nu mai consumă salam de soia
nu mai mănâncă deloc
la noi în România e bine
e cald, e frumos şi câteodată sănătate
ceaiul de la ora cinci
ni-l bem din oră-n oră
e un panaceu universal
ține loc de salam
şi ne scapă şi de gripă
Beijing AN_2.

SUFLET

în pădurea seculară
sălăşluia întâmplarea
parcă întinerise
un pic
stropi de rouă
acopereau natura
şi străluceau feeric
în bătaia soarelui
fiecare picătură
o incandescentă stea
în simfonia naturii
îmi mutasem sufletul
şi-l priveam
cum întinerea
în fiecare zi
căci era protejatul
naturii.

SODOMA ŞI GOMORA

caută ziua
încearcă să înțelegi
întâmplarea
o soluție
pentru toate acestea
poate fi aşteptarea
încearcă s-o subjugi
vei călări dealuri de nisip
în căutare
da' vei peste decăzuți
peste stele căzătoare
nu te uita înapoi
va fi abis
nu forța norocul
vei suferi, vei plânge precis
oricum nu va fi cu putință
eu te rog, te implor
ai credință.

REÎNCARNĂRI SUCCESIVE

mi-a plăcut întotdeauna să fiu ciudat
am încercat chiar să devin maestru
deseori am fost un iepure speriat
rareori crisalida unui fluture albastru.

PRĂPASTIA PRINCIPIILOR

nori negri sunt goniți de vântul cenuşiu
cel care ne împrăştie şi pe noi ca un resort nevăzut
către prăpastia principiilor în stare de veghe
clopote şi ciocănele anunță cu mare tam-tam
că încă o oaie a ajuns la liman
o minciună sfruntată şi cu tărie afirmată
dar aşa e omenirea ... priveşti pe dos
astfel observi că adevărul din dicționare a fost scos
morile de vânt încă sunt în stare de funcționare
luptați-vă şi voi cu ele ... e o adevărată încercare
oricum zilnic un alt Don Quijote moare
fiți optimişti sau pesimişti numai nu fiți trişti
fiți gazetari sau fiți turişti
prin Styxul principiilor în stare de veghe
oricum se va anunța cu surle şi tobe în lumea mare
c-ați atins apogeul şi c-ați inventat te miri ce licoare
de viață şi de zâmbet dătătoare.

EFEMERIDE

îmi cumpăr vise electromecanice
mai investesc nişte sfanți
acum trece turma de elefanți
au chei la maşini luxoase
nou noute
şi eu posed vise electrocasnice drăguțe
îmi ghiorțăie mațele
că n-am primit ajutoare
umanitare
dar mâine se prognozează soare
şi mai zâmbesc o dată
rătăcindu-mă între vis şi realitate
jucându-mă cu
iluziile strânse toate
în holda de începuturi noi
de necazuri şi nevoi
vă voi înveseli cu verva-mi chioară
şi ce urmează o să vă doară
efemeridele într-o zi zboară
se nasc şi mor
tulburător.

EVRIKA

nisipul din clepsidră
s-a scurs de mult
iar valurile mării înspumate
l-au târât spre alte tărâmuri
noi ne-am gândit
că-i prea linişte
şi între timp am încropit
din ce-au aruncat alții
la lada istoriei
un simulacru de democrație
şi-am pornit cu elan
la clădirea ei
dar undeva într-o curbă
era sens unic
şi-am luat-o şi noi
către epoca de piatră
nu va trece mult
şi ne vom opri
la stația cea mai importantă
a omului de Neanderthal
ne-am făcut frați şi cu dracul
ca să ne clădim
această democrație
iar ce se construise înainte
cu trudă
am desființat şi distrus
pentru ca să fim în ton cu epoca
vremea noastră parcă a apus
la vederea oricărui liman
aş striga Eureka
dar s-a înserat
şi vecinul de vis-à-vis
s-a făcut doctor în pietre
şi apoi preşedinte
că de, suntem în epoca de piatră.

MIM

mimăm înțelegerea deplină
săpăm o carte la rădăcină
astfel se născu
într-o zi
mimul exact
noi luptăm cu himere
să le transformăm
într-un extract
trupul greu ca plumbul
agonizează.

BLESTEM

clădeşte-ți viitorul
eu abia îmi înfirip prezentul
naşte monştrii verbali
pentru imagine
şi lume
naşte lumina stinsă
şi viața efemeră
mută-te apoi
într-o altă eră
sapă-ți fundația
viitorului aşteptat
vei mai visa un pic
dar te-ai plafonat
creezi iluzii deşarte
priveşti aici
dar ținteşti departe
nu suntem făcuți
să privim la fel
nu suntem împreună
defel
de altfel
viața continuă
tu rămâi
cu scrutatul
zărilor.

DESPRE NOI ORÂNDUIRI

se naşte o lume nouă
alta moare
noua orânduire
se pune pe picior
clima politică
se schimbă
clisma politicienilor
corupți
se face tot cu apă şi săpun.

SPECTRE

încerc să mă rup
de mine
de izvorul care-mi dă viață
privirea mi-o aştern candid
pe mâna de la colțul
de vis-á-vis
cea care cerşeşte
pomana noastră
de toate zilele
totul se modifică
printr-o prismă
spectre disecă lumea
războaie intestine clădesc răul neştiut
lumea se împarte în facții
conduse de oameni bolnavi
de bani bolnavi
care se pot spăla
în orice bancă cumsecade
şi dă-ne nouă ... Doamne
pomana noastră cea de toate zilele ...
Amin!…

MITUL MORȚII

vecini cu cerul
privim cum se lasă
bezna amintirilor şi amăgirilor noastre
scotoceşti întunericul
şi nu găseşti
calea cea dreaptă.
Sufletul i s-a stins
iar tu te ascunzi laş
în spatele unei oglinzi acoperite
unui televizor
cu cearceaf
te chinui
să te faci praf
şi pulbere
în mitul morții să te ascunzi
să te fereşti de bârfe
şi de cleveteli
spuse şi nespuse.

ŞANSĂ

dă o şansă întâmplării
o notă optimistă
în tot ceea ce faci
te vei împiedica
de ziduri
ignoră-le
sunt inevitabile
dar uşor de uitat
reține
a uita e omenesc
acceptă
să fii un învingător
viața e aşa cum ți-o faci
toți avem câte-o şansă.

ŞI TOTUŞI SE ÎNVÂRTE

cineva
ne îndrugă minciuni
promisiuni
căci are microfonul
are dreptul
şi zâmbetul larg
destinul cu aceste lipitori
nu este crud
doar cu noi
ce are a face
noi ne prefacem
că-i credem
ei îşi continuă tirada
e un ciclu ciudat
un circuit închis
de fapt
un scurt-circuit
şi totuşi pământul se învârte.

LEI JIGĂRIȚI

Dumnezeu este vedetă
Vaticanul a refuzat
să i se graveze numele
pe Broadway
din motive pur dogmatice
pe la noi nu vine
că suntem săraci
şi conduşi de nişte raci
leii de la gradina zoologică
sunt în libertate
pe străzi, în metrou, la cazino
jigăriți şi trişti
prin buzunarele noastre
sunt pesimişti
tiparnițele noastre
scot din burtă
lei bolnavi, apatici
care de-abia mai dau din coadă
zețarii de la tipografie
sunt scârbiți şi prea sătuli
astfel s-a născut şi a crescut
leul rahitic
fără vlagă.

TREPĂDUŞI

bieții noştri trepăduşi
slugi supuse altor uşi
mai marii neamului nostru
ducă-se în mama dracului
să le dea colostru
dragii … noştri trepăduşi
slugile altora
la noi domni suspuşi
cei care jecmănesc astă țară
şi-au adus-o de ocară
cred încă în poveşti
şi că tot ce se mănâncă zboară
sărmanii … noştri trepăduşi
slugi plecate şi smerite
altor unchi şi mătuşi
cu buzunarele burduşite
de arginții ludei
mai bine ne-am purta cu mănuşi
şi i-am înghesui nițel – pe la uşi
bieții noştri trepăduşi
lingăi şi pupători de multe … uşi
scumpii noştri domni
sunteți snobi, idioți şi tonți.

ARIPI FRÂNTE

sub fiecare piatră
este viață
în fiecare inimă
există speranță
cu fiecare pas
păşim spre viitor
fiecare clar obscur
devine un apus
înfiorător
iar pasărea speranță
zboară în derivă
zbaterea ei maiestoasă
e de la începuturi
definitivă.

TIMPUL NU SE ÎNTOARCE

viața nu mai este aceeaşi
parcă se sufocă
paşi-mi merg şoptit prin odaie
stingheriți parcă de următoarea mişcare
mi-aş dori să măsor şi să stârnesc
colbul de pe un drum de țară
sau nisipul cernut şi spălat de valurile mării
totul este ca într-o închisoare
este o încleştare
iar timpul se comprimă
urgisita-mi viață
nu a fost pictată
în culori prea tandre
cred ca am aruncat mănuşa
unui spațiu potrivnic
unui timp apus
tot ceea ce-mi doresc
este să zâmbesc iarăşi
ca un copil fără de griji
dar nu pot întoarce timpul.

TRĂIRI

mi-am confecționat scări
în femeie
şi mă cațăr în ea
ca pe un arbore nefiresc
şi simt cum plutesc
simt mângâieri
şi rugi
adulmec
sunt în culmea visului
fără început
fără sfârşit
sunt îngropat
în trecut
în prezent
în viitor
mă cufund
mă afund
mă scufund.

ICAR

Am săpat în carne de tun
şi aşteptam să-i dea lăstarii
mai bine săpam într-o cioară
să se nască rudarii

am săpat într-un haos etern
martor îmi este Dumnezeu
am redeschis un vechi concern
de arheologi într-un ateu

am săpat trepte către cer
precum Icar mi-am pus aripi
păsări de oțel se-ndreaptă către efemer
eu încă mai sper

am săpat în cuvânt
şi-am descoperit tainice sfere
am pornit cu avânt
către efemere ere.

ECRANUL IMAGINAȚIEI
Închinată filosofului Friedrich Nietzsche

chitarei vremii
i s-au stins
ultimele acorduri
noaptea
şi-a suspendat aripile
aripile-i fără margini
într-un
chinuitor prezent
absent
modelul de gherghef
al ceții
a țesut substanța misterului
prezența irealului ne sufocă
şi ne mistuie
în pragul
efemerului
filozoful nebun renaşte
prin nu ştiu
ce miracol
şi începe
să vorbească
erezii
mii şi mii
oameni buni
nu-l credeți
profită de întuneric
blasfemie
huiduieşte natura
iar el vorbeşte
vorbeşte :
Dumnezeul nostru
a murit
nu e adevărat
el trăieşte
fie slăvit
mâini nevăzute
ciupesc sensibilele corzi

ale unei harpe
ale sufletului
liniştea
a venit din senin
sensibilitatea naturii
renaşte
profanul blasfemiator
dispare
într-un nor de ceață
dar nu uită
să-şi arunce
mănuşa
peste timp.

POEZIE CU SUBÎNȚELES

în vremuri tulburi imemoriale
se născu iubirea de aproape
un vis hazliu fără tăgadă
al omului controversat ce voia să vadă
ceva nou nemaivăzut

dar plasa ce-o țesură oamenii
pentru a exila pe cea care-i orbea: ura
deşi cu ochiuri dese şi destul de mare
nu-i acoperea acesteia nici pe departe făptura
hâda creatură era imensă fără seamăn

le trebuia o cuşcă zăbrelită de la pământ la cer
şi paznicul acestei creaturi înfiorătoare un rinocer
dar ce păcat, nu se descoperise încă fierul
nici focul măcar şi se luptau cu gerul
iar de fioroasa creatură din ei nu mai avură timp.

TIMP ÎNGENUNCHEAT

v-am rugat să mă ajutați
să mă nasc a doua oară
clepsidra mă priveşte
fascinată cum renasc
şi îmi numără clipele din nou
parca respir altfel
parca trăiesc altundeva
clipa se măsoară
cu încetinitorul
şi eu o strivesc
în graba mea mecanică
în fuga mea ritmică
către început sau spre sfârşit
căci nici nu mai ştiu
parcă sunt un fluture
abia ieşit din crisalidă
parcă sunt un pustiu
aceeaşi clepsidră imaginară
mă priveşte
şi cerne neabătută timpul
neverosimil de plictisită.

TRECUT OSÂNDIT

mi-am osândit
trecutul în mine
la moarte prin uitare
să nu mă mai tortureze
cu vechi trăiri
acum vreau linişte
vreau zâmbet
vreau viață
mi-am osândit trecutul
gheţurilor veşnice
acum privesc prezentul
şi îi surâd viitorului
mulțumescu-ți Doamne
ca mi-ai arătat cărarea
şi că mă alimentezi
din nou cu viață.

NU MAI ESTE LOC

oamenii din întuneric suferă
nici măcar
nu îndrăznesc
să vă deranjeze
nici măcar
nu încercați să-i vedeți
sau să-i auziți
de parcă
ar fi dintr-o altă lume
a tristeții şi a sărăciei
poate dacă ați fi citit Biblia
ați fi învățat
să vă iubiți aproapele
ca pe voi înşivă
dar pentru credință
nu mai este timp
iar pentru iubirea aproapelui
nu mai este loc.

CAPCANELE VIEȚII

absolut
tot ce facem
sunt nişte paşi mărunți
între şansă şi neşansă
noroc şi nenoroc
viață şi moarte
trecut şi prezent
prezent şi poate viitor
sunt veşnicii paşi
care ne poartă
pe tărâmuri
prielnice sau neprielnice
gândul şi cuvântul
fapta şi speranța
aceea pasăre tristă
cu aripile frânte
ce le-a fost dăruită
oamenilor
la un moment dat.

ȚESĂTOR ÎN INIMĂ

ai țesut în inima mea
un vârtej de sentimente
apoi ai intrat cu bocancii
plini de noroi
şi ai tropăit
fără să-ți pese
ce tumult de dureri
şi resentimente
or să se reverse
jocuri amețitoare
steluțe în sarabande
dureri atroce
îngrozitoare
edificii clădite în trecut
acum se năruie
atinse de taifunul tristeții
totul este un mister
în iubire în viață
tânără țesătoare în inimi.

ÎNTREBĂRI RETORICE

de ce îmi cereți să fiu
ceea ce nu-s
de ce mă forțați să mă cuibăresc
într-o pătrățică minusculă
de ce îmi forțați mâna să săvârşesc
ceea ce nu aş fi în stare să fac vreodată
de ce nu îmi lăsați liberul arbitru
să fac ce cred de cuviință cu viața mea
sau cu nemurirea mea.

LA ÎNCEPUT A FOST…

cuvântul a lăcrimat
pe foaie
şi un şuvoi
nesfârşit
de dureri
s-au aşternut
în scrisul diafan.

PAŞI DECISIVI

Motto: „Promisiunea este o virtute,
iar aşteptarea este o prostie.”

cu mâinile la ochi
mai fac un pas
este mişcarea decisivă
păşesc orbeşte
mă zbat veşnic
precum un peşte
ironia sorții este
că sunt în zodia peşti
şi înglodat în datorii
înotând mereu, mereu
în promisiuni prosteşti.

TEMPUS FUGIT

s-a deschis într-o zi
cochilia
în care eram
prizonier
eu, perla,
şi-am strălucit
pentru o clipă
cât o eternitate.

PISICA NEAGRĂ

ca o vrăjitoare senilă
visezi la vârful unei piramide
unde o droaie de bolnavi apatici
îşi fac veacul
acolo unde sunt stelele căzute
şi şi-a vârât în silă
coada dracul
mi-a zis pisica neagră
la mişto
că peştele de la cap se împute
şi astfel am ştiut şi eu
că viața mea şi viața ta
o ață sunt şi un fum albăstrui
ca cei din vârful piramidei
din viață se vor înfrupta
iar noi
vom aduna doar praf de stele
şi vise iluzorii
în nopțile cu lună plină
când în păduri dănțuiesc
sarabandă de frumoase iele
şi strălucesc sălbatic
comori în stele.

VERS CAPTIV

când s-a născut
primul vers captiv
oamenii s-au bucurat
şi l-au privit
ca pe un veritabil pandantiv
în loc să-i dea drumul
în libertate
l-au trădat
uitându-l
între file
îngălbenite
de timp şi vreme.

JUSTIȚIARUL CONTEMPLATIV

Poeziile care alcătuiesc volumul semnat de Cosmin Ştefănescu, şi care marchează debutul său editorial, relevă două atitudini majore ale spiritului: **expansiunea** şi **retractilitatea**. Prima este specifică unui **spirit justițiar**, cea de-a doua – pentru unul **contemplativ**.

Spiritul justițiar nu este al unui **om revoltat**, ci al unui **hiperlucid** care, luând vocea celor mulți, dezvăluie nedreptățile şi ororile unei lumi bolnave, fie ea a mai-marilor zilei, fie a celor ce joacă ***roluri minuscule***, iar apoi ***se scobesc înfometați printre dinți***. În această postură a **Înțeleptului tragic**, poetul nu acuză, ci constată şi avertizează.

O primă categorie de poezii o constituie cele care demască ororile războiului, mai cu seamă cel purtat de Alianța Nord-Atlantică, sub paradoxalul stindard ale menținerii păcii: „Împinşi de vremuri criminale,/ de valuri ce în focuri dănțuie,/ s-a gândit şi <<alianța>>/ să-şi probeze armele,/ şi-n fine să se dezlănțuie/ la un sfârşit de secol" (**Zvasticato**, p. 7). Pretinşii pacifişti nu fac altceva decât să se mintă mai întâi pe ei înşişi, ca să-şi justifice intențiile criminale: „Cavalerii nefaşti ai terorii au reapărut/ Răspândind indiferent unde moarte şi boală/ (…) // Se mint şi ne mint că duc un război sfânt/ (…) // Şi parcă totu-i făcut să ne mintă,/ Iar lumea s-a umplut de farisei,/ De oameni cu fel de fel de învățături;/ Cu statui fără chip reprezentând zei" (**Apocalipsa,** p. 78). Mai la tot pasul, apar imagini monstruoase, care argumentează aproape perpetuu tabloul războiului, conturându-se astfel Apocalipsa în Balcani: „Mâna reumatică a zămislit/ jetul de foc/ clopotele jelesc în surdină,/ nori de fum se ivesc în zare,/ zarurile se aruncă-n fiecare zi,/ ținte sunt peste tot,/ se nasc şi mor la tot pasul,/ totul este şocant,/ păsări de oțel/ s-au strâns peste graniță/ într-un şeptel/ precum oile" (**Şeptel**, p. 12). În tentativa disperată a Aliaților de a restabili pacea, prin foc şi pară, pier şi vieți nevinovate. Poezia **Sânge balcanic** oferă imaginea terifiantă a unui copil răpus de „Păsări malace": „Trupul copilului lovit cu furie/ de-o bombă nebună/ naşte sânge;/ clopotul din turla bisericii/ paşte moarte,/ copilul balcanic, răpus,/ a murit cu zâmbetul pe buze,/ parcă-l adormiseră muze/ într-un feeric apus" (p. 13). Care a fost **poziția noastră** în războiul din fosta Yugoslavie? Noi am făcut un joc duplicitar: alături de **Alianță**, însă

încurajând traficul de tot felul de carburanți, de care aveau nevoie insurgenții: „în jocul acesta mizerabil/ avem, bine-nțeles, un rol şi noi,/ de curve şi trădători,/ de masochişti, violatori de tratate – /suntem cei ce-l înjunghie pe la spate/ pe frate" (**Zvasticato**, p. 7). În asemenea condiții, cei care cred cu tărie în arta războiului au restabilit, de fapt, dezordinea: „Ce le-o fi venit să creadă/ În arta războiului/ Să despice-n patru firul paiului/ Să restabilească dezordinea!" (**Crezul în arta războiului**, p. 60).

*

O a doua categorie de poezii o formează cele care înfățişează țara divizată: **ei** şi **noi**. Mai întâi, ne sunt prezentați „protagoniştii" cu „preocupările" habitudinile şi nevoile lor: „Țara arde/ şi demnitarii români/ bat cărările Marocului,/ ceilalți votează/ bugetul de protocol,/ iar în noi mocneşte boala/ şi suntem cu stomacul gol/ (…) coloşii îşi plimbă greața şi plictisul/ în maşini luxoase/ noi suntem slăbiți/ şi scârbiți/ şi-avem otrava în oase" (**Coloşii**, p. 17). Apoi, se fac referiri la **democrația noastră originală**: nu numai că ne-am grăbit să reciclăm deşeuri din vajnica democrație, dar grație oamenilor din grotă – minerii –, după **epoca de aur**, am poposit pentru câțiva ani buni în **epoca de piatră**: „noi ne-am gândit/ că-i prea linişte/ şi între timp am încropit/ din ce-au aruncat alții/ la lada istoriei/ un simulacru de democrație/ şi-am pornit cu elan/ la clădirea ei/ dar undeva într-o curbă/ era sens unic/ şi-am luat-o şi noi/ către epoca de piatră/ (…) ne-am făcut frați şi cu dracul/ ca să ne clădim/ această democrație/ iar ce se construise înainte/ cu trudă/ am desființat şi distrus/ pentru ca să fim în ton cu epoca" (**Evrika**, p. 125).

Specific nouă, românilor, este **hazul de necaz**. Forma de manifestare a acestuia este **ironia amară**, prin folosirea pluralului colectivității: „Hei, oameni buni… suntem democrați…/ Ce faceți, nu vă bucurați?/ Cei de sus pleacă în vacanțe parlamentare permanent/ Pesemne c-au muncit de-au dat în brânci/ şi-au spart tigvele de paviment/ Vă plâng de milă că sunteți dezinformați/ dar ce vreți!… suntem democrați" (**Noi… plebea**, p. 86). Dar ironia înțelegătoare vizează şi **grangurii** de la Guvern şi din Parlament, care nu-şi dezmint balcanismul duplicitar: „bieții noştri trepăduşi/ slugi supuse altor uşi/ mai marii neamului nostru/ (…) dragii… noştri trepăduşi/ slugi altora/ la noi domni suspuşi/ cei care jecmănesc astă țară/ şi-au adus-o de ocară/ cred încă în poveşti/ şi că tot ce se mănâncă zboară/ sărmanii… noştri trepăduşi/ slugi plecate şi smerite/ altor unchi şi mătuşi/ cu buzunarele burduşite/ de arginții Iudei" (**Trepăduşi**, p. 134).

**

Altă serie de poezii poate fi socotită drept un mic **îndreptar de etică şi moralitate**. Şi aici recunoaştem pluralul colectivității şi falsa implicare. Bunăoară, expurgarea de rău se poate face prin **proba oglinzilor**: „Uneori ar trebui să fim supuşi probei oglinzilor/ Să putem prevedea totul/ Să distrugem oglinzile ce-au luminat tainițele negative/ Ale sufletului îmbâcsit inconştient/ Cu demonul bolnav şi zdrențuit al urii (p. 53). Omul are o doză de inconştiență şi, fără să-şi dea seama, se autodistruge. Aceasta este ideea fundamentală a poeziei **Fugim către polul morții**: „Nu ştim a ne purta/ Cu noi mai omeneşte/ Căci ne <<lichidăm>> pe zi ce trece/ Fugim către polul morții/ În linie dreaptă, nebuneşte…" (p. 69). Mai toți suntem adepții **politicii paşilor mărunți**, de la naştere, până la moarte şi nu ştim să avem grijă de acea ***pasăre*** – ***speranța –,*** care ne face să vedem prezentul şi să întrezărim viitorul: „absolut/ tot ce facem/ sunt nişte paşi mărunți/ între şansă şi neşansă/ noroc şi nenoroc/ viață şi moarte/ trecut şi prezent/ prezent şi poate viitor/ sunt veşnicii paşi/ care ne poartă/ pe tărâmuri/ prielnice sau neprielnice/ gândul şi cuvântul/ fapta şi speranța/ acea pasăre tristă/ cu aripile frânte/ ce le-a fost dăruită/ oamenilor/ la un moment dat" (**Capcanele vieții**, p. 145). Pierderea simțului realității de către mulți dintre noi, îmbătați de succese facile dar pasagere, este evidențiată prin **ironia înțelegătoare**, în poezia **Simțul realității**: „stătea înghesuit/ bunul simț/ fusese exilat/ (…) dar cui îi pasă/ toți dănțuiesc/ şi se fericesc/ că au scăpat de bunul simț/ (…) păstrați un moment firesc/ de reculegere/ s-ar putea/ să fi pierdut definitiv/ bunul simț/ nu vă fie ruşine/ să râdeți/ şi să dănțuiți într-un / astfel de moment/ zâmbiți totuşi/ a fost o ghicitoare/ nu v-ați pierdut/ bunul simț/ doar/ simțul realității" (p. 107).

***

A doua atitudine majoră a poetului – amintită la începutul considerațiilor noastre – este **retractilitatea contemplativă**. Poetul îşi construieşte o lume a sa, în care se retrage. Scopul retragerii din lumea reală şi refugiul într-una imaginară este declarat tranşant în poezia **Fantezie**: „m-am refugiat în imaginara-mi lume, / sperând să fiu om şi nu un nume" (p. 24). Aceeaşi ideatică transpare şi din poezia **Boemul** (p. 70). Posibila pierdere a identității îl determină spre un asemenea gest! În această lume imaginară, timpul vădit subiectiv are o altă curgere, poetul închistându-se în uitare, scoria aceasta

conferindu-i statutul unui Odiseu modern, într-o altă Țară a Lotofagilor: „Mă desfăt într-un timp/ Ce n-a existat şi nu va fi nicicând, / (…) // Modelul ce mi l-am ales/ Este închistarea în uitare/ Astfel am uitat să mai iubesc, să mai urăsc,/ Pe om în ochi să-l mai privesc" (**Refugiu în uitare**, p. 30).

În ciuda dezamăgirilor de tot soiul, mai cu seamă față de realitatea cotidiană, înfățişată într-un ritm galopant al degradării morale, Cosmin Ştefănescu se dovedeşte a fi totuşi o fire optimistă. De aceea, speranța nu l-a părăsit:" mi-am amanetat iluziile/ pentru speranță/ şi visele/ pentru o viață/ de care/ să nu-mi fie greață/ (…) sunt optimist/ chiar dacă/ scrutez prin ceață" (**Vise**, p. 102). Poetul imaginează chiar o botanică adecvată – simbolul acesteia fiind ***floarea de vis*** : „Stau ascultând susurul de izvor al tăcerii/ (…)// Petalele de vis printr-un miracol au devenit realitate/ Şi caliciul acestei flori de jad este o stea;/ Închipuiți-vă nespusa-i frumusețe/ (…)// Da, este de-o neasemuită frumusețe floarea de vis" (**Epistolă pentru mine…**, p. 32). Fără masca unui om grav, căci numai aşa putea să se manifeste spiritul justițiar („Mi-aş dori să nu mai fiu trist/ (…) vreau să exist – insist să-mi distrug masca cea gravă"), poetul îşi dezvăluie crezul, care poate fi şi al semenilor. Bunătatea sufletului se vădeşte în dorința de a contempla frumosul: „Vreau să privim fluturele ca pe-o insectă deosebită,/ Ca florilor să le privim frumusețea în toată splendoarea,/ Omul să nu-l mai privim ca pe o ființă hâdă,/ Ci ca pe un munte ce se înclină cu evlavie/ La susurul minunat al izvoarelor,/ Ca pe un stejar ce-i înconjurat de ani şi cucereşte timpul" (**Pasărea Phoenix**, p. 48).

Fără masca justițiarului, poetul Cosmin Ştefănescu este un contemplativ ce se bucură de frumusețile acestei lumi. El îşi avertizează cititorul că fiecare om are şi trebuie să creadă în şansa lui: „viața e aşa cum ți-o faci/ toți avem câte-o şansă" (**Şansa**, p. 131).

Prof. Dr. Const. MIU

CUPRINSUL

O ALTĂ FATA MORGANA p. 5
INSTINCT PRIMAR p. 6
ZVASTICATO p- 7
ATUNCI p. 8
LUMINIŢA DE LA CAPĂTUL TUNELULUI p. 9
SMOG ÎN BALCANI p. 10
ERA MORILOR A APUS p. 11
ŞEPTEL p. 12
SÂNGE BALCANIC p. 13
CĂŢEI AUTOHTONI p. 14
DIHANIA p. 15
VIAŢA ÎN ROZ p. 16
COLOŞII p. 17
DREPTUL ORICĂRUI CETĂŢEAN p. 18
PASĂREA PHOENIX ÎŞI CAUTĂ LOC DE VECI p. 19
POEZIE FĂRĂ SFÂRŞIT p. 21
DRUMUL CENUŞII p. 22
OSANA ORBULUI p. 23
FANTEZIE p. 24
LABIRINTUL GÂNDURILOR p. 25
INCERTITUDINE p. 26
NU VĂ SINCHISIŢI DE PACIFIŞTI p. 27
POEZIE FĂRĂ TITLU p. 28
CEASUL ŞI UMBRA p. 29
REFUGIU ÎN UITARE p. 30
TABLA DE ŞAH p. 31
EPISTOLĂ PENTRU MINE... p. 32
LACRIMI DIN IMENSITATEA TIMPULUI p. 34
FRAGMENTAR p. 35
CUM p. 36
FATA MORGANA p. 37
RIDENDO CASTIGAT MORES p. 40
MINTE BOLNAVĂ p. 41
CENUŞA LUMINII p. 42
NU EXISTĂ FERICIRE p. 43
SCRISOARE DIN FIRIDA MORȚII p. 44
INOROGUL p. 45
REVOLTĂ INTERIOARĂ p. 46
REÎNCARNARE p. 47
PASĂREA PHOENIX p. 48

ALEA IACTA EST! p. 49
SPERANȚĂ p. 50
CĂINŢĂ p. 51
AERONAUTICĂ p. 52
PROBA OGLINZILOR p. 53
UN FEL DE SPERANȚĂ p. 54
AMALGAM p. 55
PĂSĂRI DE PRADĂ p. 56
DIN LUMINĂ p. 57
FLORI DE COLȚ p. 58
ÎN CĂUTAREA REGELUI ŞOP p. 59
CREZUL ÎN ARTA RĂZBOIULUI p. 60
POTOPUL p. 61
A NINS CU FRUNZE p. 62
CLEPSIDRA p. 63
ACUARELĂ p. 64
FUGIM CĂTRE POLUL MORŢII p. 65
IDILĂ ŞI ZBOR FRÂNT p. 66
GÎNDURI p. 67
COLIVIA LUI ILAŞCU p. 68
MOZAIC DE CULORI p. 69
BOEMUL p. 70
STRIGA p. 71
SCRISOAREA UNEI INIME UCISE p. 72
MEDITAȚIE DESPRE VINĂ ŞI IERTARE p. 73
PEISAJUL DIN VIS p. 74
SPERAM… OARE MAI SPER? p. 75
DURERILE LUMII p. 76
NUANȚA ADEVĂRULUI p. 77
APOCALIPSA p. 78
LACRIMA ÎN CARE ÎMI AFUND PANA p. 79
PREDISPUŞI LA ÎNTUNERIC p. 80
PARIA p. 81
ARTIFICIU p. 82
EROULUI NECUNOSCUT p. 83
FURNICILE p. 84
TRISTEȚE p. 85
NOI… PLEBEA p. 86
REFLECTOR p. 87
PARANOIA CRISTICIST p. 88
VEŞMÂNT NOU p. 89

ÎN NOI p. 90
EXIL p. 91
CAROSERIE STAS p. 92
CRIOGENIE p. 93
CAPTIV p. 94
POEZIE AUTISTĂ p. 95
ZODIA PEŞTI p. 96
TITANIC p. 97
GREŞEALĂ POETICĂ p. 98
TEZAUR p. 99
LICĂR p. 100
RUGĂ p. 101
VISE p. 102
DIORAMĂ p. 103
CAI VERZI p. 104
ÎNVIERE p. 105
NEGOCIERE FĂRĂ GRANIȚE p. 106
SIMȚUL REALITĂȚII p. 107
VIAȚA AGITATĂ p. 108
ADEVĂRUL DIN DICȚIONARE p. 109
BAHIC p. 110
FRAGMENT DE STEA p. 111
MUMII ÎN INSECTAR p. 112
BUNULUI SAMARITEAN p. 113
SCÂNCET p. 114
TOTEM p. 115
STRĂZI p. 116
JOCURI MECANICE p. 117
GOANA DUPĂ CIOLAN p. 118
BEIJING AN_2 p. 119
SUFLET p. 120
SODOMA ŞI GOMORA p. 121
REÎNCARNĂRI SUCCESIVE p. 122
PRĂPASTIA PRINCIPIILOR p. 123
EFEMERIDE p. 124
EVRIKA p. 125
MIM p. 126
BLESTEM p. 127
DESPRE NOI ORÂNDUIRI p. 128
SPECTRE p. 129
MITUL MORŢII p. 130

ŞANSĂ p. 131
ŞI TOTUŞI SE ÎNVÂRTE p. 132
LEI JIGĂRIŢI p. 133
TREPĂDUŞI p. 134
ARIPI FRÂNTE p. 135
TIMPUL NU SE ÎNTOARCE p. 136
TRĂIRI p. 137
ICAR p. 138
ECRANUL IMAGINAŢIEI p. 139
POEZIE CU SUBÎNŢELES p. 141
TIMP ÎNGENUNCHEAT p. 142
TRECUT OSÂNDIT p. 143
NU MAI ESTE LOC p. 144
CAPCANELE VIEŢII p. 145
ŢESĂTOR ÎN INIMĂ p. 146
ÎNTREBĂRI RETORICE p. 147
LA ÎNCEPUT A FOST… p. 148
PAŞI DECISIVI p. 149
TEMPUS FUGIT p. 150
PISICA NEAGRĂ p. 151
VERS CAPTIV p. 152
POSTFAŢĂ p. 153